Țara noastră aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă

CHESTORUL DE POLIȚIE, IONEL ISPIR, APĂRĂ IMPOSTURA UNOR AGENȚI DE CIRCULAȚIE 5 pag

ZIAR ANTI-SISTEM

UNDE ESTE AVUȚIA NAȚIONALĂ PENTRU CARE AU MUNCIT PENSIONARII CIVILI ȘI MILITARI DIN ROMÂNIA? 7 pag

REFLECTOR argeșean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ȘI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 321** - 24 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **18 aprilie - 10 mai 2016** ● 2,5 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil"

VIZITE OFICIALE CU FINALITATEA CĂLĂTORIEI DE PLĂCERE

3 pag

FOSTUL ȘI ACTUALUL PRIMAR AL COMUNEI MERIȘANI ÎMPREUNĂ CU SEMNATARII TRANZACȚIILOR DIN CURSUL ANILOR 2008-2016, TREBUIE SĂ RĂSPUNDĂ PENAL

23 pag

EDITORIAL

SERIAL

Pe cine servește DNA?

DNA... ȘI „POLITICA PĂGUBOASĂ" PENTRU STATUL ROMÂN

Fără nicio discuție, în România, era necesară o înnăsprire poate chiar fără precedent, privind distrugerea economiei românești după anarhia „impusă voit" României, în așa-zisa economie de piață. Mai mult decât atât, trebuie precizat faptul că încă înainte de 1859, actul Unirii Principatelor, marile puteri Europene, cu precădere Anglia, Franța și mai târziu Germania, au încercat și aproape au reușit să impună Principatelor Române propriile lor interese economice, politice și militare. Scopul era fără nicio discuție, cucerirea Marii Rusii, datorită incomensurabilelor bogății de care acest spațiu de peste 2.500.000 km pătrați o are ca întindere. Deși Dacii, Grecii și Romanii au fost de milenii stăpâni peste aceste teritorii, după aproape 2000 de ani, intenția actualilor mari puteri a fost „istoric" să pună mâna pe teritoriile dintre Nistru și Tisa. După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, în Europa, distrusă de război, a apărut o mare putere peste Atlantic, un „Babilon Modern" al celor care în dorința de îmbogățire, după războiul de secesiune, au emigrat în America a cărei constituție statua pentru vecie, egalitatea între oameni, independența și suveranitatea ca o condiție esențială a statului american. Numai că, „tot istoric", după terminarea războiului, când statele din Europa își plângeau morții și își făceau analiza distrugerilor făcute în lupta dintre aceste țări și naziști, au apărut „Făclia Libertății Americane", materializată prin Statuia de la Washington. Principiile au fost principii, pe care actuala conducere a statelor americane a uitat-o și doar scurta „inetervenție prezidențială" a lui Kenedi, singurul președinte cu adevărat de stânga, care a apărat până la sfârșitul vieții, principiile care au consacrat America ca stat. În schimb, America a fost, este și va fi campioana în lume a marilor excrocherii financiare și chiar a marilor crime financiare. Deși poporul român a fost un

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 36 19 13 4 27 41

Citește-l și dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

„pro-american” după terminarea celui de-al doilea război mondial, se pare că ceea ce se întâmplă în prezent, din ce în ce mai mulţi cetăţeni devin „anti-americani”. Să nu se creadă că anti-americanismul se manifestă prin violenţă. Acest mod de manifestare are la bază nemulţumirea din ce în ce mai mare, cu privire la implementarea în viaţa publică şi personală a unor percepte şi măsuri care sunt în contradicţie cu modul de viaţă al românilor, care s-au opus de cele ami multe ori tacit, tuturor puterilor care au încercat să schimbe modul de viaţă tradiţional şi ortodox al românilor. Poate că cititorul se va întreba de ce am făcut această scurtă trecere istorică, care nu are o legătură vizibilă cu subiectul. Răspunsul este dat în subtitlurile din cuprinsul spaţiului destinat şi pentru a nu o supăra pe doamna Codruţa Kovesi, care conduce din punctul de vedere al multor cetăţeni, un Parchet anti constituţional reprezentat de DNA şi neconform cu Legea nr. 303/28.06.2004, prin apariţia Ordinului nr. 2184/2006 întocmit cu încălcarea Constituţiei de doamna fost ministru al Justiţiei, Monica Luisa Makovei.

America... America... peste tot... şi DNA... DNA... peste tot

Spaţiul destul de restrâns nu ne permite să facem o abordare asupra acestui subiect, cert este că prin evenimentele din decembrie 1989, puţin câte puţin, se prefigurează prima parte din subtitlu. Deşi America s-a pupat cu Ceauşescu, ca de altfel marile puteri dominante din Europa, nu i-a împiedicat pe aceştia, bazându-se pe spionajul securist reprezentat de trădarea lui Pacepa, să nu creeze prin „puciul din 21 decembrie”, trimiterea pe eşafod a dictatorului, iar odată cu el, al întregului sistem creat după 6 martie 1945 prin Guvernul Dr. Petru Groza. După 1990, au apărut în România toţi neaveniţii care au venit în ţară să facă bani, pentru că în Europa sau în America nu au reuşit să se sature. A fost o perioadă de tăcere şi de consolidare a unei anarhii politice, militare şi economice. A început crearea „Capitalismului proletar autohton” din rândul celor care ajunşi în conducerea instituţiilor statului, „au ciugulit”, unii mai mult, alţii mai puţin. Această ciuguleală, a stat la baza „capitalismului sălbatic”. Se pune întrebartea: cine a încurajat acest sălbatic capital? Răspunsul la întrebare: interesele marii finanţe a statelor Europene, deasupra situându-se marea finanţă americană, cu ramura ei docilă, Consiliul Europei şi Parlamentul European. După 10 ani, toată România ştia de existenţa marii mafii politice din România. Pentru a fi credibil în ceea ce spun, facem trimitere la documentele prezentate în Parlamentul României de către „Comisia pentru cercetarea abuzurilor, corupţiei şi pentru petiţii”. În cele două volume existente în arhiva Camerei Deputaţilor, pe care doamna procuror şef DNA, reinvestită în prezent cu cel de-al doilea mandat, ar trebui să le studieze, nu să le răsfoiască. Aceste documente probabil ar trebui să stea la baza anchetelor din partea domnilor procurori DNA, în defavoarea majorităţii procurorilor din România, care nu se bucură ca cei de la DNA de „ÎNALTUL GIR al Ambasadorului American din Bucureşti”, şi nici din partea domnilor congresmeni din Congresul American. Doar doamna Kovesi este deţinătoarea adevărului absolut în ceea ce priveşte marile fraude întâmplate pe teritoriul României. Domnia Sa, probabil că ocupată cu citirea politică a documentelor care îi incriminează doar pe unii politicieni de stânga marcanţi, uită de marile dezastre ale economiei româneşti, vizibil de la intrarea de la graniţa de vest până la ieşirea din graniţele de est. În acest context, în ajutorul domniei sale, i-a venit domnul preşedinte Klaus Iohannis, care în calitate de exponent al unei minuscule etnii germane, s-a aliat cu etnia maghiară din acre face parte şi doamna Kovesi, să distrugă total tradiţionala „stângă” din România, reprezentată de social-democraţia românească, înfiinţată de filosoful Dobrogeanu Gerea, care niciodată nu a fost comunist, ci doar un biet social-democrat.

Zis şi făcut. S-a trecut la treabă

Urmând îndemnurile ilustrului preşedinte Iohannis, care cu obstinenţă, imediat după ce s-a „spovedit şi împărtăşit” din canoanele americane, atunci când a jurat cu mâna pe Constituţie „SĂ APĂR CONSTITUŢIA ŞI LEGILE ŢĂRII”, s-a apucat de treabă şi să distrugă „constituţional” Ţara Românească, poporul român şi Legea fundamentală. Timp de aproape un an, pe toate posturile de televiziune, a profeţit „vreau Guvernul meu, vreau partidul meu liberal să ajungă la guvernare”. Pentru a-şi rezolva „problema vreau”, s-a bazat pe o instituţie fundamentală a statului, numită SRI, cu ramura sa de coerciţie DNA. Facem precizarea că acest DNA, a fost înfiinţată încă din jurul anului 2000 şi modernizată din fostul PNA. Şi totuşi, timp de 15 ani, PNA şi DNA, au tăcut. Nu au ieşit în evidenţă cu importante măsuri privind marea devalizare a economiei româneşti şi a sistemului bancar românesc. Urmarea acestora, domnul preşedinte şi Guvernul său, numit împotriva Constituţiei prin abuz de funcţie, prin personaje unele chiar sinistre din rândul funcţionarilor de la Bruxelles, domnia sa, a început în acest an preelectoral, ceea ce s-a întâmplat în România în alegerile din noiembrie 1946. Atunci, în spatele influenţei, s-a aflat armata sovietică de ocupaţie şi temutul KGB. Cei care sunt mai în vârstă, iar pe timpul acela erau copii, îşi amintesc teroarea existentă în România, pentru ca Stalin şi reprezentanţii cominternului din România să dorească la fel ca domnul preşedinte Iohannis: „vreau Guvernul meu, vreau partidul meu să ajungă la guvernare”. Pe atunci, „partidul meu”, şi „Guvernul meu” impus de Stalin, era Partidul Comunist Român. În prezent, după 70 de ani, domnul preşedinte Iohannis reânvie dorinţa stalinistă, iar pentru acest lucru se foloseşte cu deosebit succes de SRI cu ramura sa, DNA. Spunem acest lucru pentru că nu am văzut niciun SRI-st sau, foarte puţini membrii de frunte ai PNL-ului, să fie supus anchetelor DNA, la fel ca în perioada de tristă amintire din 1949, când te lua „duba neagră”. Acum, vine doar „duba cu mascaţii”, care nu au mamă, nu au tată, în schimb au indicaţii din partea unui procuror care te bagă „la beciul domnesc”, timp de 24 de ore, fără să beneficiezi de vreo prevedere legală în apărarea ta. De la acest „beci domnesc”, scapă cine poate, şi cei care au foarte mulţi bani, la bătaia de joc a unui procuror care stabileşte cu de la sine putere, valoarea garanţiei pentru a sta o perioadă mai lungă de timp în libertate, până la condamnare. Este de neânţeles, cum în România, un parlamentar a primit de la procuror o somaţie de plată ca garanţie, cea mai mare sumă din istoria garanţiilor judiciare, de cca. 13 mil. de euro, aşa cum spun mijloacele media. Este adevărat că în 1946, România se afla într-un război politic, între regaliatte şi partidele tradiţionale româneşti pe de o parte, sprijinite de americani, şi stânga, reprezentată de PCR în spatele căruia se afla dictatorul Stalin. În prezent, nu este greu să înţelegem cine se află în spatele războiului politic dintre stânga şi dreapta. Este posibil ca în România să se reverse doar reverberaţiile dintre luptele între Partidul Popular European reprezentat de Germania şi Stânga Europeană, reprezentată de Franţa. Numai că Stânga Europeană este la pământ din punct de vedere politic, reprezentanţii săi neavând bani de campanie electorală.

(continuare în numerele viitoare)

D. BOŢILĂ

„Vreau Guvernul meu”... „Vreau partidul meu”... „Vreau doamna mea”... „la fel ca şi tovarăşa”

VIZITE OFICIALE CU FINALITATEA CĂLĂTORIEI DE PLĂCERE

Legea fundamentală a Statului Român şi nu a Germaniei, precizează fără echivoc, la două articole importante, respectiv: art.80 şi art.91, două lucruri fundamentale, pe care distinsul domn preşedinte Iohannis, în dispreţ faţă de lege, nu le respectă. Urmarea acestei nerespectări, este posibil ca după alegerea noului Parlament, acesta are obligaţia constituţională să-l demită sau să-l suspende printr-un referend, conform art. 91 din Legea fundamentală. Această prevedere, probabil se va aplica cu toată opunerea ambasadorilor americani şi englezi de la Bucureşti, precum şi cu toată opunerea Consiliului UE, datorită faptului că la semnarea Tratatului de Aderare, românii nu au avut parte de un referendum privind doar „aderarea”. A doua problemă este reprezentată de faptul că în Tratatul de aderare, nu sunt prevăzute atribuţiunile sale prin care se înaclcă prevederile art.91. În aceste atribuţiuni privind „atribuţiunile în domeniul politicii externe”, se precizează clar: „preşedinte încheie tratate internaţionale în numele României, negociate de Guvern, şi le suppune spre ratificare Parlamentului, într-un termen rezonabil”. În aceste condiţii, ne întrebăm dacă domnul preşedinte, care a devenit „oaia neagră a poporului român”, nu avea datoria să dea socoteală Parlamentului, aşa cum precizează textul art. 91, ca unica autoritate legiuitoare a ţării. Deşi, de aproape un an, circulă prin Europa şi prin America, fără un scop precis, doar aşa cum spun gurile rele, să-i dea satisfacţie soţiei sale, poporul care l-a ales preşedinte nu are niciun beneficiu, el fiind doar un simplu plătitor al distracţiei domnului preşedinte. În acest context, nu trebuie uitat nici modul prin care cei doi copreşedinţi, Alina Gorgiu şi Vasile Blaga, acoperă penal toate măsurile pe care domnul preşedinte le impune poporului român. De aceea, este necesar să le amintim: schimbarea guvernului prin presiuni politice la nivel al conducerii UE şi prin presiuni din partea ambasadorului american şi german. Timp de un an de zile, putem spune că domnul preşedinte a încălcat grav Constituţia, la art.80 alin.2. În acest alineat se precizează cu claritate că domnia sa „veghează la respectarea Constituţie şi la buna funcţionare a autorităţilor publice, dar şi la medierea între puterile statului, precum şi între stat şi societate”. Oare ce mediere a făcut domnul preşedinte Iohannis, atunci când, pentru a-şi atinge scopurile, a dezlănţuit una dintre cele mai cumplite perioade de „teroare” care a fost posibil doar prin Directivele NCVD, impuse de Stalin în 1947. Este adevărat că şi o parte din cetăţenii români au considerat după anul 1990, că democraţia este sinonimă cu anarhia, iar ei aveau dreptul să distrugă tot ce s-a construit legal într-o ţară, mai mult sau mai puţin democrată. De aceea, considerăm inoportun pentru poporul român, modul de comporatment privind atribuţiunile în domeniul politicii externe.

Iohannis, de ce te-a ales poporul?

Mai întâi, puţină istorie. Circula, înainte de 1990, o butadă care descreţea frunţile celor ce o ascultau. Descreţea frunţile şi atât. Se zicea că într-o dimineaţă ploioasă de toamnă „Tovarăşa” s-a trezit cu simţiri romantice şi-şi întreabă soţul: „Maiestate”? Auzind aceasta, bietul soţ s-a întors repede către ea zicând speriat: „Ce-ţi veni, dragă? Fii şi tu mai discretă. Nu-ţi dai seama că putem fi auziţi?” (probabil că se gândea la nelipsitele microfoane ce tapetau pereţii cui nici nu te aşteptai). „Nu Nicule, i-a răspuns soaţa, eu am vrut să te întreb dacă mai e state pe care nu le-am văzut”. Şi oamenii, cum spuneam, râdeau şi se simţeau, câteva secunde, bine. Pentru că asta este boala de moarte a românului: ţtie al Naibii de bine să facă haz de necaz, în loc să pună mâna pe par împotriva necazului ţi acţionând unit să lupte pentru îndepărtarea răului. Dar, ce să facem, asta este firea românului. Îmi vine acum în minte şi pe retină atitudinea unui mic-mic popor (329.000 locuitori la 102.775 Km pătraţi, cum ar veni cam trei locuitori la kilometrul pătrat) care unit şi hotărât a reuşit să scoată câteva bănci străine din ţară, iar cu numai câteva zile în urmă au silit pe primul ministru în funcţie să-şi dea demisia pentru culpe mult mai mici decât cele ale multor oameni aleşi sau numiţi la noi pentru funcţii de demnitate. Dar, cum spuneam, românul are fire mioritică şi nu vikingă. Să părăsim, însă, istoria şi să revenim la zilele noastre. Nu ştiu însă dacă voi putea să mă refer la ce se întâmplă acum fără să fac comparaţii cu acelaşi trecut din istoria de mai-nainte. Când preşedintele de atunci îşi pregătea o vizită oficială (pentru că toate vizitele sale, chiar şi înainte de a fi ajuns în fruntea partidului unic şi, prin urmare, al ţării, erau oficiale) se pronunţa în organul colectiv de conducere şi se fixa un program pe care funcţionarii din ministerul de externe îl bibileau până la ultima virgulă. Orice vizită a preşedintelui de atunci în străinătate avea un program, o durată, o ţintă. Nu pleca niciodată (în afara situaţiilor de conjunctură) neînsoţit de o echipă de oameni de afaceri (reprezentanţi ai ministerelor şi ai agenţiilor şi instituţiilor de comerţ exterior). În media vremii se comunicau cu lux de amănunte toate scopurile vizitei, iar la întoarcerea în ţară, zile la rând se vorbea în presă şi în mijloacele audio-vizuale (atâtea câte erau) despre rezultatele consecutive. Acum, în democraţie, lucrurile stau cu totul altfel, pentru că acum trăim în democraţie şi în respectul demnitarilor faţă de masa electoare care i-a desemnat în demnităţi. Fugi mă de aici, îmi veţi reproşa, gata, gata să aruncaţi fila din mână, tu vorbeşti din broşuiri sau din „almanahe”. Păi mai ştie azi cineva care demnitar pleacă pe banii bugetului de stat, unde pleacă, pentru cât timp, cu ce scop? Păi nu v-am spus de la început că trăim acum într-un regim democratic şi în respectul drepturilor

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 3)

omului? Iar cei demnitari plimbăreţi nu sunt şi ei cetăţeni şi fiecare din ei, om? Păi dacă da, înseamnă că este dreptul lui să călătorească şi obligaţia statului care-l plăteşte să-i deconteze cheltuielile de călătorie. Nu ştiu dacă fac sofisme, dar nici ca lege a pământului şi nici ca obligaţie de bun simţ, nici pe plan naţional, dar nici pe plan european nu se vorbeşte de drepturile oamenilor şi nici de obligaţiile omului. Acestea fac obiectul, dar tot la singular, unor capitole din Constituţie. De aici mai departe, se poate presupune (nici nu spun că se şi practică) că un om care ultragiază prin gesturi sau acţiuni locuitorii unui bloc de locuinţe este scutit de repercusiuni constrictive şi la intern şi la Veneţia pentru că, nu-i aşa, e dreptul lui să locuiască acolo unde îi este proprietatea şi să facă ce doreşte în proprietatea sa. După atâta vorbărie sper să fi ajuns cu pregătire psihică pe care am intenţionat să ve-o fac pentru a aborda chestiunile de la ordinea zilei. Şi anume, călătoriile în străinătate ale actualului preşedinte al României. Uneori se anunţă prin media despre călătoria pe care urmează să o facă, aşa cum a fost cu recenta vizită în Turcia. Dar, şi la rubricile de politică internă şi la cele de politică externă, cu o săsrăcie de cuvinte ce nu-i este proprie românului se transmite către populaţia interesată că preşedintele urmează să facă o vizită în.... Şi gata! De ce, care îi este agenda, când a informat Parlamentul etc., etc. Nu se mai spune. De ce s-ar spune? Ce-l interesează pe omul din popor toate acestea? Omul din popor este interesant şi demn de luat în seamă doar în campania electorală pentru că el, cetăţeanul, omul din popor este alegătorul. Aţi auzit sau aţi văzut dumneavoastră, dragul meu cititor, vreo informare (nici cum o dare de seamă) asupra rezultatelor vizitelor? Mai eliptică în concluzii decât recenta vizită în Turcia a preşedintelui Iohanis nu cred că a mai fost vreuna decât cea succesivă în Statele Unite. Dacă vrem să aflăm cu ce treburi s-a dus preşedintele nostru acolo trebuie să citim sau să consultăm izvoarele turceşti. Şi, pe această cale, constatăm că domnul Iohannis nu a avut o agendă pusă la punct. S-a limitat la fraze de complezenţă şi intenţii fără acoperire materială, ele nefiind, în prealabil, discutate cu Guvernul şi nici avizate de Parlament. Dacă o vizită de câteva zile (în care, bine-nţeles, se include un bogat program turistic) se rezumă doar la a face şi pe tărâm turc aceleaşi afirmaţii şablon pe care le face preşedintele şi la el acasă părerea mea de mizantrop declarat (nu neapărat şi real) este că este prea scump pentru sărmanul nostru popor ajuns în pragul lumpenismului. Dacă preşedintele Turciei, Recep Erdogan, şi-a găsit cuvintele şi s-a simţit obligat să vorbească şi despre relaţiile comerciale dintre ţările noastre, al nostru preşedinte nu şi le-a găsit pe ale sale, părând chiar plictisit de asemenea „pierdere de timp". Deşi, probabil (vorbim la nivel de presupuneri pentru că suntem obligaţi să vorbim în orb), ţinta principală a fost conjugarea eforturilor în faţa provocării de azi, aceea a migranţilor, preşedintele Erdogan nu a uitat să spună, în alocuţiunea ce a urmat discu iei „oficiale" că, citez: „Turcia şi România sunt două ţări în care schimburile comerciale sunt importante. Anul trecut, consemna domnia sa, volumul schimburilor a fost de 5,4 miliarde de dolari. Urmărim (cred că prin verbul „urmărim" s-a referit doar la el şi la reprezentanţii turci interesaţi) ca anul acesta să atingem 10 miliarde (la ce partaj, oare, preşedintele nostru are vreo idee?). În România sunt importante firme turceşti (Aha! Iată adevărul. Şi-l pot confirma cu un exemplu banal: încercaţi să cumpăraţi de pe piaţa bucreşteană, să zicem, un borcan de ardei iute murat. El va fi cu ardei crescuţi în Turcia şi îmbuteliaţi în România de o firmă turcească). Turcia va susţine, spunea Erdogan, investiţiile oamenilor de afaceri români în Turcia". (am încheiat citatul). Ce putea spune preşedintele nostru ca răspuns? Cred că nimic, cum de altfel s-a şi întâmplat. Pentru că un om mai desprins de realităţile româneşti şi de interesele poporului român decât preşedintele nostru nu cred să mai găsim unul. S-a întors în ţară (s-a întors? Când? Cum? Nu s-a spus nimic! Discreţie totală, ce mai!) şi la numai câteva zile a plecat, într-o alta, conjuncturală, în Statele Unite, la summitul destinelor nucleare. A plecat şi de data aceasta, însoţit de „prima" doamnă, chit că întâlnirea la care mergea era mai degrabă o întâlnire de lucru. (Şi poate tocmai de aceea doamna Carmen Iohannis a adoptat o ţinută de lucru cu pantaloni de doc mulaţi şi espadrile fără ciorapi). Dar nu acesta-i baiul. Problema este că pentru ce se discuta acolo preşedintele avea nevoie de un mandat din partea Parlamentului, pentru că Parlamentul este forma cea mai reprezentativă a poporului, preşedintele nefiind decât reprezentant al ţării şi nu al poporului, după cum aflăm din articolele Constituţiei. Şi nici n-ar fi bine să fie altfel. Pentru că nu este normal ca un singur om să poată dispune de soarta unui întreg popor şi să nu dea nimănui seamă. Cu ce mandat a plecat preşedintele Iohannis la Washington? Cine ştie, cine ştie? La întoarcere a dat el cuiva „raportul"? Măcar pentru a-şi justifica decontul de cheltuieli şi tot cred că era obligat să o facă. Îmi amintesc (şi poate că mulţi dintre cei ce vor citi aceste rânduri îşi vor reaminti) că, la întoarcerea din orice deplasare de serviciu, beneficiarul decontului de cheltuieli era obligat ca pe verso-ul Ordinului de serviciu să facă un scurt raport asupra îndeplinirii sarcinilor. Or acum, demnitarii se plimbă peste paralele şi meridiane globului unde le doreşte domniilor lor inimioara fără a da seamă în faţa cuiva, alegătorului în primul rând. Revenind la „Vizita" din Turcia, aflăm de la preşedintele Erdogan că s-au pus la punct unele amănunte legate de construcţia Moscheii de la Bucureşti şi că, în contrapartidă, oficialtăţile turce au pus la sipoziţie câteva terenuri la Istanbul unde vor putea fi construite câteva catedrale. Catedrale pe care nu le va construi nimeni din cel puţin două motive: credincioşi ortodocşi români pe teritoriul Istambulului dar, chiar pe teritoriul întregii Turcii nu justifică asemenea construcţii. În plus, o asemenea instituţie, o catedrală, impune nişte cheltuieli pentru construcţie, pentru funcţionare, dar mai ales, pentru întreţinere. Vedeţi dumneavoastră, stimate cititor, dispusă avara biserică ortodoxă română la o asemenea cheltuială? La ora actuală, singura institu ie, lăcaş de cult al comunităţii române ortodoxe la Istanbul, este Biserica „Sfânta Muceniţă Parascheva", ctitorie a domnitorului creştin Constantin Brâncoveanu. Şi se dovedeşte a fi îndestulătoare. Biserică vizitată (spre lauda sa) şi de doamna profesoară Carmen Iohannis. Că nu ştim cât de benefice sau cât de periculoase sunt pentru noi românii călătoriile perechii prezideţiale pe meleaguri străine este o certitudine, dar măcar să ne procopsim, la sfârşitul mandatului, cu o carte de călătorie scrisă de doamna profesoară, tot ar fi ceva. S-ar putea spune că citind-o, poporul român s-a plimbat în lume prin reprezentanţii săi. Interesant, nu?

V. VERNESCU

CHESTORUL DE POLIŢIE, IONEL ISPIR, APĂRĂ IMPOSTURA UNOR AGENŢI DE CIRCULAŢIE

In conformitate cu prevederile art. 8 din O.G.27/2002 r., privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, vă comunicăm următoarele:

Petiția d-voastră a fost înregistrată sub numărul 200637/24.03.2016 la Inspectoratul de Politie al Județului Argeş, Serviciul Cabinet şi înaintată şi înregistrată la Serviciul Rutier Argeş cu numărul 284505/24.03.2016.

Sensul giratoriu din comuna Bascov, jud. Argeş se află la intersecția D.N.7 cu D.N. 7C, iar în cadrul unor acțiuni preventiv reactive prin care se urmăreşte asigurarea respectării normelor rutiere de către participanții la trafic este posibil ca aceştia să fie opriți în această zonă în cazul în care se constată încălcări ale normelor rutiere.

Cu privire la locul în care se poate face oprirea de către polițiştii rutieri menționăm faptul că în H.G.1391/2006 r. sunt prevăzute următoarele:

la „ ART. 182

(1) **Oprirea vehiculelor pe drumurile publice se realizează prin executarea semnalelor regulamentare de către polițistul rutier** sau, după caz, de către polițistul de frontieră, **atunci când constată încălcări ale normelor rutiere ori în situația în care există indicii temeinice despre săvârşirea unei contravenții ori a unei fapte de natură penală**, pentru identificarea persoanelor care au comis astfel de fapte şi a bunurilor care fac obiectul urmăririi, precum şi pentru verificarea deținerii de către conducătorii vehiculelor a documentelor prevăzute de lege....

(2) **Oprirea vehiculelor se face, de regula, în afara părții carosabile, iar acolo unde nu există asemenea condiții, cât mai aproape de marginea din dreapta a drumului**, pe acostament sau lângă bordura ori în spatiile de parcare, iar noaptea, cu precădere, în locuri iluminate. "

Cu stima,

ŞEFUL INSPECTORATULUI,
Chestor de poliție
ISPIR IONEL

ŞEFUL SERVICIULUI,
Comisar şef de poliție
BADEA MARIAN

Încurcate sunt căile domnului, la Poliția Județeană Argeş, iar „încurcătura de mațe" trenează de câțiva ani de când la Piteşti s-a descoperit cel mai mare trafic de permise cu reverberații în toată țara. Timpul a trecut „băieții descurcăreți" îmbrăcați în uniformă, au rămas cu sume importante de bani din trafic de influență, iar viața a mers înainte. De fapt, şi în prezent, obținerea unui permis de conducere se face pe bani buni, în cârdăşie fiind „unii polițişti şi unii instructori" care şi-au creat adevărate rețele de mituire a obținerii permisului de conducere. În aceste condiții, ne mai mirăm cum de Poliția Rutieră, destul de stufoasă ca număr, nu poate măcar reduce numărul accidentelor grave de circulație, deşi Poliția Județeană a Circulației Rutiere ne ameţeşti cu unele statistici liniştitoare. În schimb, trebuie să spunem foarte clar, că cetățenii dicsută negativ activitatea Poliției Circulației Rutiere Argeşene, datorită faptului că din totalul atribuțiunilor, nici 1% nu reprezintă acțiuni de prevenire a marilor vitezomani, dar şi a marilor traficanți pentru obținerea permisului auto. La acest factor, contribuie, fără nicio discuție, Parchetul DIICOT şi colaborarea cu Poliția de Investigare a Crimei Organizate. Este posibil ca unii reprezentanți ai poliției, să nu considere infarcțiunile privind accidentele de circulație şi obținerea permisului auto, că nu le este în atribuțiuni.

Prevederile Codului Rutier sunt valabile doar pentru căţei (conducătorii auto), şi nu şi pentru „dulăii", reprezentaţi de agenţii de circulaţie

Pentru a ne justifica cu privire la cele spuse mai sus, facem trimitere la art.1 din OG nr. 195/2002. La punctul 5, se precizează: „prevederile prezentei Ordonanței de Urgență se aplică tuturor participanților la trafic, precum şi autorităților cu atribuțiuni în domeniul circulației şi siguranței pe drumurile publice...", iar la art. 2, se precizează: „îndrumarea, supravegherea şi controlul respectării normelor de circulație pe drumurile publice se face de către Poliția Rutieră din cadrul IGPR". Având în vedere cele spuse mai sus, în cursul lunii martie 2016, după ce un redactor a monitorizat atent modul în care agenții Poliției de circulație argeşene se comportă în anumite situații cu participanții în trafic, modul în care haotic opresc maşinile pentru control, încălcând grav modul în care regulamentul Codului Rutier stabileşte „în spiritul şi litera legii", modul de oprire de către agentul de circlație a unui conducător auto, modul de adresare acre nu trebuie să fie impertinent şi obraznic, datorită faptului că şi agentul de circulație este plătit din banii contribuabilului, fiind în slujba cetățeanului. Dacă urmărim modul de comportare sfidător al unui agent de poliție, care vede legea în primul rând printr-un interes material al său. În acets caz, conducătorul auto este chemat la maşina agentului de poliție, unde, în funcție de „buna dispoziție a agentului", sau chiar a „foamei de bani", încearcă să-i găsească „făptaşului pe drumurile publice", motiv de sancționare. Sunt alese aproape 99% locuri pe care unii conducători le cunosc şi le spun „locuri de pradă". Amintim în aceste locuri de pradă, porțiunea de drum de la Autostradă până la intersecția cu drumul ce vine din Ştefăneşti spre Calea Bucureşti. Cei care cunosc acest drum, ştiu că pe acesta, fiind o singură bandă, nici poliția nu poate opri un autoturism. Acest lucru se întâmplă la marea intersecție intens circulată de la Bascov. Aici există sensul giratoriu cu două benzi, pentru că circulția este intensă, cu camioane de mare tonaj, care circulă în cele 4 puncte cardinale.

Încălcarea flagrantă a legii, cu acordul tacit al Generalului de poliţie Ionel Ispir şi al comisarului şef de poliţie, Badea Marian

Deşi în art. 142 punctul f) se precizează: „se interzice oprirea voluntară a vehiculelor", iar la acest punct, expres, se spune: unde este interzisă oprirea voluntară a vehiculelor? Iar legea spune: "în intersecție, inclusiv cele cu circulație în sens giratoriu", aşa cum este în sensul de la Bascov pe care reporterul nostru a monitorizat-o câteva luni. Din toate sensurile giratorii, atât la intersecția Penny, sau la intersecția John, sau la intersecția foaret importantă de la intrarea spre Centura Piteştiului, niciodată, vreun agent nu a oprit maşina de circulație pentru blocarea unui sens de circulație. Aceasta în condițiile în care punctul f) precizează: la o distanță mai mică de 25 m de colțul intersecției. Ceea ce, la intersecția de la Bascov nu se face. Adică, maşina cu echipajul de poliție, format din 2 oameni, blochează circulația şi fluența pe cel puțin două sensuri de circulație. Cetățenii, pe bună dreptate, îşi pun întrebarea: de ce? De aceea, ne-am adresat pe 17.03.2016, pentru a 3-a oară, personal domnului inspector şef, chestorul de poliție Ispir Ionel, atenționând faptul că se încalcă prevedrile art. 142. Răspunsul dat de domnul general şi contrasemnat de Badea Marian, îl putem considera incalificabil şi, de ce nu, chiar un abuz în serviciu.

„Unde dai şi unde crapă" - Art. 142 confundat cu art. 182

Sigur că primind răspunsul, am considerat în primul rând o lipsă de respect față de lege şi de ce nu, chiar un abuz în serviciu, dacă domnul chestor şi domnul col. poliție la circulație ar citi cu atenție prevederile Legi penale, care la art. nr. 297 sancționează abuzul în serviciu: „fapta funcționarului public" (agenții de poliție sunt acum funcționari publici), care în exercitarea atribuțiunilor de serviciu nu îndeplineşte un act... se pedepseşte cu închisoare de la 2 al 7 ani. Citim răspunsul înregistrat cu nr. 284505/30.03.2016 prin care nu face nicio referire la OG 195/2005, ci face referire la OG 27/2002, care este total diferită de ord. 195. Mai mult decât atât, conducerea poliției rutiere se află într-o eroare deosebit de mare când comunică faptul că art. 182 face parte din HG 1391/2006. Noi ne-am adresat domnului general de poliție Ispir să constate o neregulă săvârşită de un echipaj al Poliției Circulație, Iar domnia sa face trimitere la fapte de natură penală săvârşite de polițistul de frontieră. Nu am ştiut până acum şi niciun român nu a ştiut că Bascovul este frontiera României. Sigur, dacă pentru domnul general Ispir Ionel poate a existat o justficare, pentru domnul col. Badea Marian, care răspunde de Poliția Circulației, domnia sa nu are nicio justificare cu privire la acest răspuns care este scandalos, incompetent şi chiar „bolnav". În aceste condiții, ne mai întrebăm de ce în județul Argeş Poliția Circulației Rutiere nu poate să stabilească măsuri de prevenire şi de control în unele zone cu potențial de grave accidente, cum ar fi ieşirea din Piteşti spre Albota, unde sunt foarte multe accidente, sau ieşirea pe Autostradă, sau ieşirea spre Câmpulung la Mărăcineni, şi chiar în zona Merişani-Zigoneni, spre Curtea de Argeş. Majoritatea sunt intrigați de numărul mare de maşini a polişiei circulației care staționează fără motiv, iar polițiştii stau în interiorul maşinii, vorbind la telefoane şi nici cel puțin nu citesc vreo carte. Sigur că, pe noi, unii conducători auto, ne mulțumeşte această stare, dar în acelaşi timp ne şi intrigă. Sunt zile când fără vreun motiv, se strâng câte 3-4 echipaje cu 7-10 polițişti ai Circulației, care stau într-un loc 15-20 minute, au luat 2-3 permise sau au dat amenzi, după care nu se mai întâmplă nimic. Atunci, punem întrebarea domnului colonel de poliție, şeful circulației rutiere, dacă domnia sa nu ar trebui să se considere depăşit de funcția care o ocupă? Sigur că, un număr destul de mic de cadre cu funcții de răspundere se ocupă de afaceri, având diverse firme şi doar vechimea în poliție îi face să rămână cu salariu mare şi pensie mare, până la sfârşitul zilelor. De aceea, prezentăm în Facsimil răspunsul semnat de un domn general şi un domn colonel al poliției rutiere.

DUMITRU CÂRCENI

SERIAL

S-au înmulţit Ţestoasele Ninja (SRI; SIA)

CUI I-E FRICĂ DE REGELE MIHAI?

Cel mai mare secret din viaţa Regelui Mihai

Probabil că cea mai mare dintre taine este „Telegrama de la Stockholm”, prin care Moscova anunța în dimineața lui 23 august 1944 că e gata să încheie un armistițiu cu Mareşalul Anton. Cu toate acestea, Antonescu a fost arestat, iar sovieticii au intrat pe teritoriul României, fără nici un acord scris. Un interviu incendiar cu istoricul Constantin Corneanu.

Constantin Corneanu: Ca urmare a evenimentelor de la Viena, din 30 august 1940, precum şi a mutațiilor de ordin geopolitic şi geostrategic, în România s-a produs, la 4 septembrie 1940, o gravă criză de stat soldată, la 6 septembrie 1940, cu abdicarea Regelui Carol al II-lea care l-a chemat pe generalul Ion Antonescu pentru a-l informa că renunță la tron în favoarea fiului său Mihai, acordând depline puteri în stat prim-ministrului care îşi asuma şi titlul de „Conducător al Statului”.

Antonescu vedea Casa Regală drept o soluţie politică după război

• Ce puteri avea Regele în fața Mareşalului?

Generalul Ion Antonescu a crezut în rolul mesianic al Conducătorului într-un stat, convins că „Statul a avut în toate unghiurile pământului şi va avea în toate timpurile valoarea aceluia care, trecător, conduce”. Schimbând formula de jurământ a Regelui Mihai I („Jur credință națiunii române. Jur să păzesc cu sfințenie legile statului. Jur să păzesc şi să apăr ființa statului şi integritatea teritorială a României. Aşa să-mi ajute Dumnezeu”), generalul Ion Antonescu dorea să sublinieze că pe viitor națiunea va trece întotdeauna înaintea Regelui.În discursul ținut, la 7 septembrie 1940, în şedința Consiliului de Miniştri, generalul Ion Antonescu a ținut să precizeze că „nimeni nu va trece prin fața Palatului decât ca să se închine în fața unui simbol”, iar Regele va rămâne numai un simbol şi nu are dreptul să se ameste în conducerea Statului, indiferent de capacitatea acestuia. Generalul Ion Antonescu dorea să păstreze Casa Regală a României în afara treburilor politice ale statului, în acele clipe de grea cumpănă, cu speranța că va putea fi o soluție politică în vremurile de după război. Vremuri pe care nimeni nu le putea bănui, în acele clipe, cum vor arăta vremurile de după război. Vremuri pe care nimeni nu le putea bănui, după cum vom arăta.

• A acceptat Casa Regală acest „aranjament”?

Jurnalul de război al Mareşalului Ion Antonescu relevă numeroase întâlniri (mic-dejun sau prânz) între Conducătorul Statului român şi soția sa, pe de-o parte, precum şi Regele Mihai I şi Regina-Mamă Elena pe parcursul războiului, în afara vizitelor pe front şi la acțiunile protocolare impuse de rațiunile de stat.Până la intrarea Regelui Mihai I în opoziție discretă față de Antonescu, relațiile au fost extrem de protocolare şi amiabile. La 22 iunie 1941, Regele Mihai I a adresat o telegramă de felicitare generalului Ion Antonescu prilejuită de trecerea Prutului şi intrarea în războiul împotriva Uniunii Sovietice. O telegramă de felicitare a fost trimisă Conducătorului Statului român şi cu ocazia trecerii Nistrului în iulie 1941.

Trecerea Nistrului a urmărit să împiedice reînvierea „Ucrainei Mari”

• Deci Antonescu a avut acordul Regelui atât în ceea ce priveşte războiul împotriva Uniunii Sovietice, cât şi a trecerii Nistrului. Ce a motivat, totuşi trecerea Nistrului?

Necesitățile operative generate de rezistența Armatei Roşii, exigențele războiului de coaliție şi schimbarea direcției de înaintare a Grupului de Armate „Sud” reprezintă câteva dintre motivele care au impus luarea uneia dintre cele mai contestate decizii din istoria modernă a românilor. Marea dezbatere asupra trecerii Nistrului şi-a inutilității războiului împotriva Uniunii Sovietice a fost „discret” alimentată de serviciul de spionaj şi propagandă britanic, cu efecte asupra interesului național major. Protecția celor doi lideri, respectiv Iuliu Maniu şi Dinu Brătianu, împotriva germanilor şi-a aplicării regulilor războiului, s-a făcut din înalte rațiuni de stat care au impus o astfel de conduită Mareşalului Ion Antonescu. Trecerea Prutului, la 22 iunie 1941, a reprezentat o chestiune de demnitate națională, rănită de evenimentele din 26-28 iunie 1940, iar trecerea Nistrului a avut drept obiectiv, dincolo de chestiunea războiului de coaliție, a soluționării „problemei ruse” sau a necesităților militare imediate, eliminarea unei uriaşe primejdii geopolitice: Ucraina Mare, dornică de reînviere cu sprijinul celui de al III-lea Reich. Regele Mihai I nu s-a împotrivit trecerii Nistrului şi nici nu avea cum să influențeze evoluția evenimentelor politico-militare din acele clipe.

Regina Mamă l-a orientat pe Rege împotriva nemţilor

• Când s-au stricat relațiile dintre Regele Mihai şi Antonescu?

O sinteză informativă a Serviciului Special de Informații (SSI) din ianuarie 1944 sublinia faptul că primele raporturi comune, evidente, ale Regelui Mihai I cu opoziția antiantonesciană datează din 24 ianuarie 1942, când sub înrâurirea Reginei, anglofilă prin educație şi relațiile de familie, spiritul Regelui a fost, treptat, format împotriva aşa-numitei dominații germane. Conducerea celor două grupări de opoziție (PNȚ şi PNL) a decis să încerce atragerea Casei Regale în conspirația împotriva Conducătorului Statului cu ocazia serbării Ordinului Ferdinand din 24 ianuarie 1942. Ion Mihalache, dr. Nicolae Lupu şi dr. Constantin Angelescu, în calitate de emisari ai opoziției, se vor întoarce entuziasmați de la Palatul Regal, deoarece Regele Mihai I şi Regina Mamă Elena erau definitiv câştigați pentru teza opoziției. Regele era formal capul oştirii şi complotiştii năzuiau că Armata va fi atrasă, astfel, de partea opoziției antiantonesciene aflată în relații secrete cu Aliații Occidentali.

Regele se gândea la un puci contra lui Antonescu încă din 1943

Regele Mihai I va fi convins, astfel, că numai o înțelegere cu Aliații Occidentali ar putea să pună stavilă unei expansiuni sovietice şi că numai o asemenea politică poate menține statul român şi monarhia. În cursul unei convorbiri cu un agent secret britanic ("dl. House"), jurnalist la Allied News Papers şi aflat în drum spre Turcia, desfăşurată la Palatul Regal din Bucureşti, la 26 noiembrie 1943, Regele Mihai I a cântărit posibilitățile de reuşită ale unui puci. Perspectiva ca monarhia şi regimul partidelor democratice să aibă soarta regimului mussolinian, în condițiile tergiversării încheierii armistițiului şi ale formării unui guvern comunist în Moldova ocupată de Armata Roşie, a generat ample discuții în Consiliul de Coroană din 3 mai 1944. Participanții la acest Consiliu de Coroană aveau să conchidă că nu numai Aliații, dar însăşi opinia publică română va putea susține cu drept cuvânt că opoziția democratică, prin inactivitatea ei, s-a dovedit neputincioasă, astfel încât poporul român va fi înclinat în mod natural să-şi îndrepte privirea către noi forme de organizare politică şi socială. Dintr-o asemenea perspectivă se poate înțelege graba cu care Regele Mihai I şi opoziția condusă de Iuliu Maniu s-au angrenat în acțiunea de răsturnare a regimului antonescian. Regele Mihai I a aprobat, la 15 iunie 1944, planul de înlăturare prin forță, iar arestarea Mareşalului figura în planul de acțiune numai ca o soluție de ultimă instanță, deoarece Conducătorul Statului trebuia determinat să realizeze scoaterea României din război.

Regele nu putea împiedica crimele împotriva evreilor, dar nici nu a protestat

• Ce putea face Regele pentru a se opune crimelor împotriva evreilor?

Regele Mihai I nu a avut nici o implicare în elaborarea şi punerea în aplicare a legislației antievreieşti, precum şi a cortegiului de suferințe ce a urmat pentru populația evreiască. Dar nici nu s-au înregistrat proteste oficiale ale acestuia în favoarea evreilor şi a atenuării suferințelor acestei populații. Casa Regală a României a fost ținută departe de deciziile politico-militare din statul român.

ADRIAN PĂTRUSCĂ

Guvernanţi. Respectaţi art. 47 din Constituţie – Nivelul de trai

UNDE ESTE AVUŢIA NAŢIONALĂ PENTRU CARE AU MUNCIT PENSIONARII CIVILI ŞI MILITARI DIN ROMÂNIA?

Motto: „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică şi de protecţie socială, de natură să asigure cetăţenilor un nivel de trai decent”

Guvernanţii actuali săvârşesc o faptă penală când spun că nu au bani de pensii

De un an de zile de cînd a venit la conducere preşedintele Iohannis şi chiar mai înainte de anul 2009 cînd a fost reales ca preşedinte Traian Băsescu, puterea executivă din perioada 2009-2012 a făcut un titlu de glorie prin măsuri grave de distrugere din punct de vedere fizic a majorităţii populaţiei din România. Amintim în acest sens prostia pe care a debitat-o domnul fost preşedinte Traian Băsescu când, pentru a fi pe placul conducerii UE şi a Guvernului American, a acceptat cu mare plăcere „marea criză” din această perioadă, asemănătoare cu marea criză a anilor 1930. Acelaşi lucru se întâmplă acum când la conducerea statului a venit dl. preşedinte Iohannis care şi-a numit „Guvernul său” cu personal şi personaje obediente conducerii UE, care reprezintă doar interesele celor 15 ţări fondatoare, prin tratatul de la Lisabona în anul 2009. Aceasta în condiţiile în care la sfârşitul anului 2015, timp de 3 ani, sub conducerea unui Guvern social democrat şi nu al unui Guvern de dreapta obedient conducerii UE, România a avut cea mai mare creştere economică din cele 27 de ţări UE, respectiv 6%. În aceste condiţii, este de neânţeles motivele pentru care preşedintele Iohannis, în mod dictatorial, l-a obligat pe prim-ministrul Victor Ponta să îşi dea demisia, fără o fundamentare politică şi economică. Doar aşa ca dl. preşedinte să-şi vadă dezideratul său privind „Guvernul meu”, „partidul meu PNL”, la guvernare. Aceasta fără să se gândească la cei peste 6 milioane de pensionari care trăiesc cu zile din „indemnizaţii sociale” şi nu cu o pensie decentă după muncă. Datorită acestui lucru, îndemnat de un parlamentar liberal, în persoana doamnei Paula Voch, care, cu mult curaj, a pus în plenul Parlamentului, în ziua de 5-6 Aprilie 2016, întrebarea pertinentă şi deosebit de importantă „PENTRU STAREA ACTUALĂ A NAŢIUNII, CARE AR FI TREBUIT SĂ FIE SUBIECT DE DISCUŢIE ÎN PARLAMENTUL ROMÂNIEI DIN PARTEA PREŞEDINTELUI ŢĂRII”. Această întrebare pusă de dna. Paula Vosh se intitulează: „Unde este şi la cît se ridică avuţia naţională, în condiţiile în care, după împuşcarea lui Ceauşescu, bilanţul anului 1989, prezentat în anul 1990, arăta că România avea o avuţie naţională de 4000 de miliarde de lei vechi”. Pentru a fi credibil, am consultat legislaţia României în perioada 1987, în cartea „Legislaţia întreprinderii de la A la Z”. În această carte document având circa 800 pagini, mărunt scrisă, încât ar fi putut încăpea într-o carte de circa 2000 pagini.

(continuare în pagina 8)

(urmare din pagina 7)

Un manual de economie politică de care cei peste 500 de parlamentari şi chiar de cei 32 europarlamentari ar trebui să o citească „ca pe o biblie a economiei întreprinderilor româneşti”

La pagina 454 a legislației nominalizate, în capitolul 4 „Patrimoniul întreprinderii” sunt câteva definiții foarte importante pe care marii economişti români din perioada de după 1990 le-au uitat sau au fost obligați, prin mituire, să le uite.„DEFINIRE” prin patrimoniu se înțelege „totalitatea drepturilor şi obligațiilor evaluate în bani ale unei persoane fizice sau juridice”. În aceste condiții, că patrimoniu unei țări este constituit din totalitatea valorilor reprezentate de sumele de bani contabilizate exigent de BNR, precum şi de „inventarul întreprinderilor” şi de totalitatea obligațiilor acestora ca urmare a drepturilor de creanță. Pe scurt, se poate preciza că avuția națională a României, aşa cum spunea şi dna. Paula Vosh, deținută de România la 1 Ianuarie 1990 se ridica la uriaşa sumă de 4000 miliarde lei vechi. Acest patrimoniu era în teoria economică, nominalizat prin noțiunile economice „MIJLOACELE FIXE” (totalitatea bunurilor tuturor întreprinderilor, terenuri, clădiri, maşini, utilaje şi unelte care participă la procesul de producție). A doua noțiune economică este reprezentată de noținea economică „MIJLOACELE CIRCULANTE” (totalitatea fondurilor circulante, materii prime, materiale, produse finite şi fondurile băneşti) . Facem precizarea că la începutul anului 1990, era în vigoare „ Legea 500 a inventarierii anuale a acestor mijloace fixe”, pe care conducătorii întreprinderilor respectiv a societăților comerciale înființate conform legii nr. 31, aveau obligația legală să le inventarieze, să se scadă valoarea amortizată şi să se dea o nouă valoare, în funcție de indicațiile BNR şi a Institutului Național de Statistică cu privire la „Inflație”. De aceea la începutul anului 1990, România avea un patrimoniu de 4000 miliarde lei vechi, aşa cum am precizat mai înainte.

Ce însemnau 4000 miliarde lei vechi în anul 1990?

Este ştiut faptul că până în Decembrie 1989, valoarea dolarului în tranzacțiile comerciale cu statele capitaliste de la care România, în decurs de 20 de ani s-a împrumutat cu peste 20 miliarde de dolari, era de „8 lei dolarul”. Asta înseamnă că în 1990, România avea o valoare reală de circa 3200 miliarde dolari. Aceasta rezultă din înmulțirea a 4000 miliarde lei vechi cu 8 lei vechi rezultând valoarera de 3200 miliarde de dolari. Din această sumă la începutul anului 1990, după destrămarea regimului Ceauşescu, exista în seiful băncii naționale cu filialele din cele 41 de județe, un „cash” de circa 2 miliarde de dolari. Aceasta este situația reală a patrimoniului național al Statului Romîn inventariat statistic. La aceasta se adaugă bogățiile subsolului, reprezentate de : petrol, gaze, zăcămintele aurifere, valoarea întregii mase forestiere, valoarea celor aproape 10 miliane de hectare pentru cultivarea cu cereale şi zarzavaturi. La aceasta se mai pot adăuga 3 lucruri foarte importante care nu erau inventariate: Valoarea umană a muncii calificate, a celor circa 10 miliane de angajați care produceau lunar conform legii nr. 57/ 74 la un salariu mediu de 2500 Lei înmulțindu-se cu 10 milioane de muncitori, produceau pentru economia românească aproximativ 250 miliarde de lei vechi lunar, din care se scădea salariul primit de ei care se ridica la nivel național la 25 de miliarde lei vechi. Sigur că este o apreciere aproximativă. În scimb, trebuie adăugat că România exporta pentru economia țărilor cu care avea relații, o valoare deosebit de importantă reprezentată de „aerul românesc al Munților Carpați”. Poate uni se vor îndoi de cele spuse. Numai că răspunsul este că, în prezent, România este „furată” de marile puteri europene, de aerul reprezentat de „certificatele verzi” pe care statul român le exportă în cadrul contractelor cu UE. În aceste condiții, credem că Parlamentul României, în calitatea sa de „organ reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a țării”, are obligația să se convoace o sesiune specială cu privire la modul în care avuția națională a statului român a fost devalizată. Este necesară înființarea unei comisii de specialişti economici din care să nu facă parte niciun partid politic. Din care să nu facă parte niciun procuror sau judecător, iar aceasta să fie sub controlul Curții Constituționale, singura care are, conform art. 142, atribuțiuni „de garantare a supremației Constituției”. Pentru că întradevăr, în preambulul legii fundamentale, la capitolul 1 şi 2, se precizează clar modul în care s-a încălcat legea fundamentală. Abia în final, la indicațiile CCR, vin procurorii şi Justiția pentru a trage la răspundere pe cei care au devalizat economia românească şi cu precădere cei circa 100-150 de români care, în dispreț față de lege, furând munca celor 10 milioane de angajați, şi-au depus banii furați în diverse paradisuri fiscale.

(continuare în numărul viitor)

PROF. COL.(RZ) D. BOŢILĂ

Legea Nr. 47/1992

STATUTUL JUDECĂTORILOR CURŢII CONSTITUŢIONALE

După cum observaţi ziarul „Reflector Argeşean", singurul ziar declarat „antisistem", având în vedere faptul că în prezent puterea executivă reprezentată de preşedinte şi primul ministru încalcă grosolan Constituţia, a dedicat şi va dedica o serie întreagă de materiale prin care se doreşte ca instituţia fundamentală a statului privind apărarea ei să fie cunoscută de toţi „de la vlădică .....până la opincă". Sigur este faptul că membrii Curţii Constituţionale, având în vedere compoziţia numirilor, trebuie să respecte „ad-literam" idealurile întregii populaţii, în vederea apărarii cu orice preţ a art. 1 din Constituţia României. Este adevărat că o treime din membrii curţii sunt numiţi de preşedintele Romîniei care din punctul nostru de vedere dar şi din punctul de vedere al majorităţii populaţiei, reprezentând puterea executivă, în ultimii 12 ani a încălcat textul legii. Numai că spre onoarea celor 3 judecători numiţi de preşedinte, aceştia fiind jurişti de marcă, nu au dat curs solicitărilor puerii executive în majoritatea zdrobitoare a cazurilor au fost de partea legii. De aceea publicăm capitolul 6 din legea nr. 47/1992 de la art. 61 la 72 pentru ca o parte din populaţia României care se încăpăţânează să trăiască în hotarele fireşti ale ţării, îndeamnă la eroism judecătorii curţii să nu facă niciun rabat în vederea „apărării" spiritului şi litera legii fundamentale statuate în capitolele „Principii generale" la baza căruia stă art. 1 alin.1 şi următoarele care la titlul VII „Reviziunea Constituţiei", acesta nu poate forma obiectul revizuirii. Am spus acest lucru având în vedere presiunile venite din exterior asupra clasei politice a puterii executive şi a întregii populaţii în vederea globalizării de care este ştiut că de aceasta beneficiază doar unele mari puteri din lume şi nu romînii.

Capitolul VI.
Statutul judecătorilor Curţii Constituţionale

Judecătorii Curţii Constituţionale sunt independenţi în exercitarea atribuţiilor lor şi sunt inamovibili pe durata mandatului.

(2) Judecătorii Curţii Constituţionale nu pot fi traşi la răspundere juridică pentru opiniile şi voturile exprimate la adoptarea soluţiilor.

(3) Judecătorii Curţii Constituţionale trebuie să aibă pregătire juridică superioară, înaltă competenţă profesională şi o vechime de cel puţin 18 ani în activitatea juridică sau în învăţământul juridic superior.

(4) Funcţia de judecător este incompatibilă cu oricare altă funcţie publică sau privată, cu excepţia funcţiilor didactice din învăţământul juridic superior.

Art. 62. Numirea judecătorilor, în condiţiile prezentei legi, se poate face numai cu acordul prealabil, exprimat în scris, al candidatului. În cazul în care candidatul ocupă o funcţie incompatibilă cu aceea de judecător al Curţii Constituţionale sau face parte dintr-un partid politic, acordul trebuie să curpindă angajamentul candidatului de a demisiona, la data numirii, din acea funcţie sau din partidul politic al cărui membru este.

Art. 63. (1) Judecătorii Curţii Constituţionale vor depune, în faţa Preşedintelui României şi a preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, următorul jurământ: „Jur să respect şi să apăr constituţia, îndeplinindu-mi cu bună-credinţă şi fără părtinire obligaţiile de judecător al Curţii Constituţionale. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!"

(2) Jurământul se depune individual. Judecătorii Curţii îşi vor exercita funcţia de la data depunerii jurământului.

Art. 64. Judecătorii Curţii Constituţionale sunt obligaţi:

a) să-şi îndeplinească funcţia încredinţată cu imparţialitate şi în respectul Constituţiei;

b) să păstreze secretul deliberărilor şi al voturilor şi să nu ia poziţie publică sau să dea consultaţii în probleme de competenţa Curţii Constituţionale;

c) în adoptarea actelor Curţii Constituţionale să-şi exprime votul afirmativ sau negativ, abţinerea de la vot nefiind permisă;

d) să comunice preşedintelui Curţii Constituţionale orice activitate care ar putea atrage incompatibilitatea cu mandatul pe care îl exercită;

e) să nu permită folosirea funcţiei pe care o îndeplinesc în scop de reclamă comercială sau propagandă de orice fel;

f) să se abţină de la orice activitate sau manifestări contrare independenţei şi demnităţii funcţiei lor.

Art. 65. Stabilirea abaterilor disciplinare ale judecătorilor, a sancţiunilor şi a modului de aplicare a acestora este de competenţa exclusivă a Plenului Curţii Constituţionale.

Art. 66. (1) Judecătorii Curţii Constituţionale nu pot fi arestaţi sau trimişi în judecată penală decât cu aprobarea Biroului permanent al Camerei Deputaţilor, al Senatului sau a Preşedintelui României, după caz, la cererea procurorului general al Parchetului de pe lângă înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

(2) Competenţa de judecată pentru infracţiunile săvârşite de judecătorii Curţii Constituţionale aparţine înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

(3) De la data trimiterii în judecată penală, judecătorul Curţii Constituţionale este suspendat de drept din funcţia sa. În caz de condamnare definitivă, el este exclus de drept, iar în caz de achitare, suspendarea încetează.

Art. 67. (1) Mandatul de judecător al Curţii Constituţionale încetează:

a) la expirarea termenului pentru care a fost numit sau în caz de demisie, de pierdere a drepturilor electorale, de excludere de drept ori de deces;

b) în situaţiile de incompatibilitate sau de imposibilitate a exercitării funcţiei de judecător mai mult de 6 luni;

c) în caz de încălcare a prevederilor art. 16 alin. (3) sau ale art. 40 alin. (3) din Constituţie, republicată, sau pentru încălcarea gravă a obligaţiilor prevăzute la art. 64.

(2) Constatarea încetării mandatului, potrivit lit. a), se face de preşedintele Curţii Constituţionale, iar în celelalte cazuri, încetarea mandatului se hotărăşte în plen, cu votul majorităţii judecătorilor Curţii.

Art. 68. (1) Cu 3 luni înainte de expirarea mandatului fiecărui judecător, preşedintele Curţii sesizează pe preşedintele Camerei Parlamentului care a numit judecătorul sau, după caz, pe Preşedintele României, solicitându-1 să numească un altul în locul lui; numirea trebuie efectuată cu cel puţin o lună înainte de încetarea mandatului judecătorului predecesor.

(2) În cazul în care mandatul a încetat înainte de expirarea duratei pentru care judecătorul a fost numit, iar perioada rămasă depăşeşte 6 luni, preşedintele va sesiza autoritatea publică prevăzută la alin. (1), în termen de cel mult 3 zile de la data încetării mandatului, în vederea numirii unui nou judecător. Mandatul judecătorului astfel numit încetează la expirarea duratei mandatului pe care 1-a avut judecătorul înlocuit.

(3) În cazul în care perioada pentru care a fost numit noul judecător, potrivit alin. (2), este mai mică de 3 ani, acesta va putea fi numit, la reînnoirea Curţii Constituţionale, pentru un mandat complet de 9 ani.

Art. 69. (1) După încetarea mandatului ca urmare a expirării perioadei pentru care el a fost acordat, judecătorul are dreptul să revină în postul ocupat anterior, dacă numirea sa la Curtea Constituţională s-a făcut cu condiţia rezervării acestuia.

(2) În cazul în care judecătorul ocupa un post de magistrat, rezervarea postului este obligatorie.

(3) În perioada cât este rezervat, postul prevăzut la alin. (1) şi (2) poate fi ocupat numai prin contract de muncă pe durată determinată.

Art. 70. Preşedintele Curţii Constituţionale este egal în grad cu preşedintele înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, iar judecătorii Curţii Constituţionale, cu vicepreşedintele înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, beneficiind de indemnizaţie egală cu a acestora, majorată cu 15% precum şi de celelalte drepturi.

Art. 71. Judecătorii care nu au domiciliul în municipiul Bucureşti, beneficiază de cazare gratuită, de transport săptămânal la şi de la localitatea de domiciliu, precum şi de diurnă pentru zilele în care participă la lucrările Curţii Constituţionale, în condiţiile prevăzute de lege pentru deputaţi şi senatori.

Art. 72. (1) La încetarea mandatului, ca urmare a expirării acestuia sau a imposibilităţii exercitării sale din motive de sănătate, judecătorii Curţii Constituţionale beneficiază de o sumă egală cu indemnizaţia netă pe 6 luni de activitate.

(2) Judecătorii Curţii Constituţionale, la data pensionării sau recalculării pensiilor anterior stabilite, beneficiază de pensie de serviciu egală cu 80% din indemnizaţia lor brută lunară. Pensia astfel stabilită se actualizează în raport cu indemnizaţia judecătorilor Curţii Constituţionale şi se impozitează potrivit legii.

(3) Judecătorii Curţii Constituţionale au dreptul la paşaport diplomatic, în condiţiile legii.

FELICITĂRI cu ocazia „FLORIILOR“

Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor cetăţenilor, cu ocazia “Floriilor”, un călduros “La mulţi ani!”

ION GEORGESCU, primarul Oraşului Mioveni, urează cetăţenilor din localitate, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia “Zilei Floriilor”, un călduros “LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia “Zilei Floriilor” “La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor cetăţenilor judeţului Argeş, cu ocazia “Floriilor”, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clientelor şi prietenilor, cu ocazia “Floriilor”, un călduros „LA MULŢI ANI!”

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor, cu ocazia “Floriilor”, fericire şi o primăvară plină de împliniri!

Primarul comunei Coşeşti, ELISABETA TUDOSE, urează tuturor, cu ocazia “Floriilor”, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

Primarul comunei Albeştii de Argeş, SAVA VASILE, urează tuturor, cu ocazia “Zilei Floriilor”, tradiţionalul şi nemuritorul “La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! “La mulţi ani”!

Cu ocazia “Zilei Floriilor”, primarul comunei Răteşti, MATEI GHEORGHE, urează cetăţenilor comunei, tradiţionalul „La mulţi ani”!

MIHAIL BĂRBUCEANU, primarul oraşului Stefăneşti, doreşte să ureze tradiţionalul „La mulţi ani”, tuturor cetăţenilor, cu ocazia “Floriilor”.

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor, cu ocazia “Floriilor”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia “Zilei Floriilor”, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Cu ocazia “Floriilor”, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit” tuturor argeşenilor!

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia “Zilei de Florii”, tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor, tradiţionalul “La mulţi ani”!

Viceprimarul municipiului Piteşti, CORNEL IONICĂ, urează argeşenilor, cu ocazia “Floriilor”, un călduros “La mulţi ani”!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează cetăţenilor din comună, fericire şi numai bucurii! “La mulţi ani”!

FELICITĂRI de... „SFÂNTUL GHEORGHE“

Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, un călduros “La mulţi ani!”

ION GEORGESCU, primarul Oraşului Mioveni, urează cetăţenilor din localitate,care îşi serbează ziua numelui de „Sfântul Gheorghe”, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează sărbătoriţilor din această comună, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, un călduros “LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia “Sfântului Gheorghe” “La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor cetăţenilor judeţului Argeş, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clientelor şi prietenilor care sărbătoresc ziua numelui cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, un călduros „LA MULŢI ANI!”

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor celor ce îşi serbează ziua, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, fericire şi o primăvară plină de împliniri!

Primarul comunei Coşeşti, ELISABETA TUDOSE, urează tuturor, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

Primarul comunei Albeştii de Argeş, SAVA VASILE, urează tuturor, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, tradiţionalul şi nemuritorul “La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor, care poartă numele Gheorghe, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! “La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, primarul comunei Răteşti, MATEI GHEORGHE, urează cetăţenilor comunei care îşi serbează ziua numelui, tradiţionalul „La mulţi ani”!

MIHAIL BĂRBUCEANU, primarul oraşului Stefăneşti, doreşte să ureze tradiţionalul „La mulţi ani”, tuturor cetăţenilor care poartă numele “Sfântului Gheorghe”.

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericit” tuturor argeşenilor cu nemele „Sfântului Gheorghe”!

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor, tradiţionalul “La mulţi ani”!

Viceprimarul municipiului Piteşti, CORNEL IONICĂ, urează argeşenilor, cu ocazia “Sfântului Gheorghe”, un călduros “La mulţi ani”!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează cetăţenilor din comună, cu numele “Sfântului Gheorghe”, fericire şi numai bucurii! “La mulţi ani”!

PRIMARUL ORAŞULUI MIOVENI, MESAJ DE ZIUA JANDARMERIEI ROMÂNE

Primarul oraşului Mioveni, Ion Georgescu, a transmis un mesaj Jandarmeriei Române, cu prilejul împlinirii a 166 de ani de la înfiinţare.

La ceas aniversar, de Ziua Jandarmeriei Române, doresc să transmit întregului personal al Inspectoratului de Jandarmi Judeţean Argeş, cele mai bune gânduri, sănătate, succes şi putere de muncă în îndeplinirea misiunilor încredinţate, multe realizări profesionale şi personale.

În numele locuitorilor oraşului Mioveni şi al meu personal, vă mulţumesc pentru activitatea sus inută în slujba cetăţenilor şi a comunităţilor locale, pentru efortul constant de asigurare a unui climat de ordine şi siguranţă publică.

La mulţi ani!

PRIMARUL ORAŞULUI MIOVENI, ION GEORGESCU

CANDIDAŢII ALDE ARGEŞ, VALIDAŢI. ANDREI GEREA PENTRU PITEŞTI!

Sâmbătă, 26 martie, în sala mare de şedinţe a Consiliului Judeţean Argeşean, în cadrul Delegaţiei Permanente a filialei judeţene, au fost validate candidaturile a peste 90% din candidaţii la primăriile din judeţ pentru alegerile din iunie 2016. Cu această ocazie a fost validată şi candidatura la Primăria Piteşti în persoana fostului ministru al Energiei, Mediului de Afaceri şi IMM-urilor, deputatul Andrei Gerea, vicepreşedinte ALDE la nivel naţional. Deja, în echipa lui Andrei Gerea pentru Consiliul Local se regăsesc cei doi copreşedinţi la nivelul organizaţiei municipale, avocatul Robert Tudorache, consilierul Daniel Florea şi vicepreşedintele la nivel judeţean Valeriu Acatrinei, fost director al Casei Judeţene de Asigurări de Sănătate. De asemenea, au fost validate candidaturile pentru primăriile din Câmpulung – Sergiu Cicu, din Mioveni – Cristian Toma, din Ştefăneşti – Nanu Carzol, din Topoloveni – Dorinel Dima şi Costeşti – Dan Vasile. "În cei 12 ani de când sunt parlamentar, de fiecare dată când am ocupat funcţii ministeriale, a încercat prin activitatea mea să ajut cât am putut de mult judeţul Argeş şi Piteştiul. Am considerat că este o datorie a mea să continui această muncă şi să folosesc experienţa câştigată în administraţia guvernamentală pentru a veni cu proiecte viabile pentru Primăria Piteşti şi pentru a impune şi o viziune pentru dezvoltarea oraşului. Mă bucur că suntem atât de mulţi, că avem printre candidaţii la primării mai multe doamne, că avem tineri foarte implicaţi şi că am reuşit să îi ţinem aproape şi pe cei cu mai multă experienţă administrativă şi de viaţă. Am intrat în acestă competiţie pentru a câştiga Primăria Piteşti. Trebuie să ţinem minte permanent că trebuie să ne facem treaba şi după ce vom fi aleşi. Oamenii vor avea încredere în noi când vor vedea că ne-am respectat angajamentele. Sunt convins că suntem o forţă în Argeş, trebuie să şi demonstrăm acest lucru", a declarat Andrei Gerea. La rândul său, copreşedintele ALDE Argeş, Simona Brătulescu, s-a arătat convinsă că ALDE va obţine la alegerile locale un rezultat foarte bun. "Suntem în prezent al doilea partid din Argeş. În 2014, când eram o mână de oameni, am obţinut primul scor pe ţară pentru Călin Popescu Tăriceanu. Acum suntem mai mulţi, suntem o echipă. Suntem echipa lui Călin Popescu Tăriceanu, cel mai bun premier pe care l-a avut România după Revoluţie, copreşedintele la nivel naţional Daniel Constantin şi Andrei Gerea au fost cei mai buni miniştri din echipa lui Tăriceanu. Suntem singurul partid autentic de dreapta. Suntem o forţă şi vreau să fim pentru Argeş echipa câştigătoare a lui Tăriceanu", a menţionat Simona Brătulescu.

DEPARTAMENTUL DE COMUNICARE AL ALDE ARGEŞ

1000 DE MAGAZINE ÎNTR-UNUL SINGUR

◇ **Pe dreapta şoselei Piteşti - Curtea de Argeş în apropiere de Hotel Rehoma, de o perioadă de timp s-a deschis un mare complex comercial în care o multitudine de magazine cu produse necesare activităţilor casnice pentru persoanele fizice dar şi pentru societăţile comerciale.**

◇ **De la ace şi până la mobilă şi produse electrice, Complexul Argintex poate fi considerat ca un loc în care cetăţenii pot să-şi găsească cele necesare de la cele mai mici produse până la cele mai mari.**

◇ **De aceea, invităm cetăţenii judeţului Argeş şi nu numai, să păşească pragul acestui nou complex comercial.**

Biroul executorului judecătoresc

IORDACHE VASILE

Tudor Vladimirescu, nr.2, Curtea de Argeş
Tel.: 0248-728925

Curtea de Argeş
Biroul Notarilor Publici Asociaţi
Duinea şi Ştef
Str. Negru Vodă, nr. 117,
Tel: 0248-721979

Curtea de Argeş
Birou Notarial
Granciu Aurel
Str. Negru Vodă, nr. 117,
Tel: 0248729406; 0745177600

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN

Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperaţiei)

Relaţii la:
- *Mobil: 0741-335962; 0733-390136*
- *Tel: 0348-401072*
- *Fax: 0348/401938*
- *Email: reflector_argesean@yahoo.com*

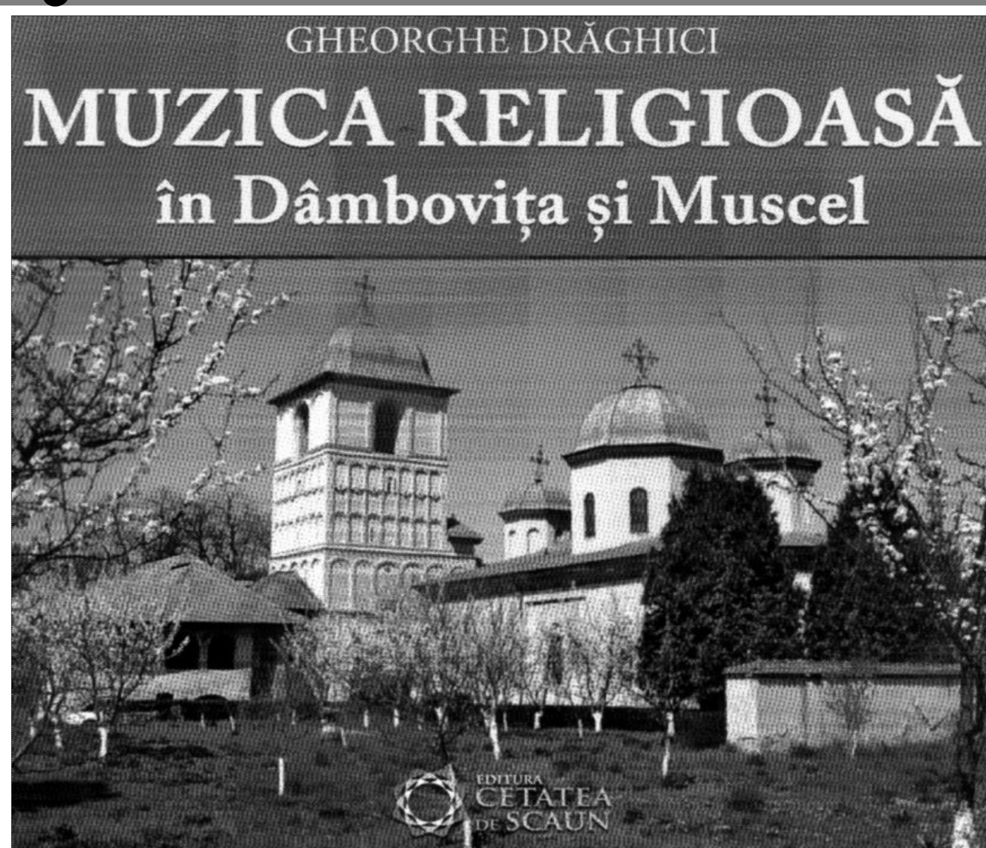
Un important document al ortodoxiei din Muscel şi Dâmboviţa

CARTEA PROF. PREOT D. DRĂGHICI „MUZICA RELIGIOASĂ ÎN DÂMBOVIŢA ŞI MUSCEL“

Introducere în Carte

Ţinuturile Dâmboviţei şi Muscelului, împreună cu reşedinţele lor, Târgovişte şi Câmpulung Muscel, au avut un rol deosebit de important în istoria culturii româneşti, căci de-a lungul istoriei noastre acestea n-au fost numai centre economice, administrative şi politice ale ţării ci şi importante centre de cultură. Cunoscute ca „târguri” vechi, cu ruini străbune, cu biserici şi mai vechi, le găsim menţionate în toate cronicile, dar mai ales pe miile de documente feudale plecate din cancelariile domneşti. De aceea, se poate spune că viaţa acestor cetăţi de scaun a plăzmuit însăşi istoria Ţării Româneşti, căci nu de puţine ori au fost teatrul celor mai crâncene întâmplări. Unele sunt scrise în letopiseţe şi hrisoave, o parte le întâlnim încrustate în pisaniile şi epitafele bisericilor sau însemnate pe paginile evangheliarelor şi mai multe încă dăinuiesc ca legende şi poveşti. Cine ar putea să le socotească, nefiind încercare cruntă, creştet de măreţie, apus de trecătoare domnie, nemernică crimă fratricidă, răscoală a poporului obijduit, fără ca să nu se fi consumat în inima ei. Împodobite cu superbe construcţii religioase, toate înzestrate cu odoare şi piese de preţ, ctitoriile domneşti au ispitit pe oricine încălca hotarul, venit ca prieten sau ca vrăjmaş. Fiecare căpetenie duşmană, lacomă de bogăţii, bănuind că în sertarele tainiţelor lor se ascund comori princiare, se îndrepta aprig pe drumul la capătul căruia nădăjduia să intre nestăvilit în stăpânirea lor. Iar ce se petrecea apoi, ne-o relatează cronicile.

De aceea cercetarea acestor oraşe şi ţinuturi pe plan istoric şi mai ales cultural, în directă legătură cu evoluţia politică a domniilor, cu formarea treptată a instituţiilor, cu contribuţia Bisericii în dezvoltarea culturală a ţării, cu lupta impetuoasă împotriva cotropitorilor, cu ascuţirea luptei de clasă, cu aservirea orăşenilor, cu procesul de organizare a breslelor şi cu creşterea economică, sunt fiecare o serie de momente din viaţa fostelor capitale muntene. Atestate prin documente pe la începutul secolului al XIV-lea (Câmpulung-Muscel) şi respectiv sfârşitul aceluiaşi secol (Târgovişte), aceste oraşe cunosc o bogată activitate culturală încă de pe la începutul secolului al XV-lea. De pe acum apar aici cunoscători ai meşteşugului scrisului, dieci, grămătici, logofeţi, pisari, diferite şcoli domneşti etc, prin activitatea cărora Ţara Românească va fi făcut primele legături diplomatice şi comerciale cu ţările vecine. Urmele vechilor aşezăminte de cultură ale acestor oraşe stau mărturie a importantei activităţi culturale şi didactice desfăşurată aici de către cărturari vestiţi ai secolului al XVI-lea şi al XVII-lea, de strădania dascălilor locali de a da la iveală primele texte româneşti, scrise cu peste trei secole în urmă. De altfel, din Câmpulung a plecat cel dintâi document scris în limba română, păstrat până în zilele noastre, scrisoarea lui Jupan Neacşu, vestit negustor şi judeţ al oraşului în anul 1521. Tot aici, voievodul Matei Basarab, restaurând în anii 1635-1636 Mănăstirea Negru Vodă, veche ctitorie a Basarabilor, distrusă de cutremur în 1628, a găsit potrivit să aducă aici tipografia dăruită de mitropolitul Petru Movilă, tipărind, în anul 1642, prima carte în limba românească, cu conţinut moral-filozofic „Învăţături peste toate zilele pe scurt”. În Târgovişte se hotărăşte înfiinţarea primei tipografii din ţară şi tot aici apare cea dintâi capodoperă de arhitectură românească precum şi primul tratat de pedagogie scris de un român, prima cronică oficială scrisă în limba patriei. în acest oraş şi-au desfăşurat activitatea Macarie, Udrişte Năsturel, stolnicul Constantin Cantacuzino, cărturar de seamă ca şi voievozi ctitori de aşezăminte culturale, Radu cel Mare, Mihai Viteazul, Matei Basarab. De asemenea, în aceste oraşe, în licărul unor opaiţe, s-au scris ceasloave dar şi manuscrise muzicale

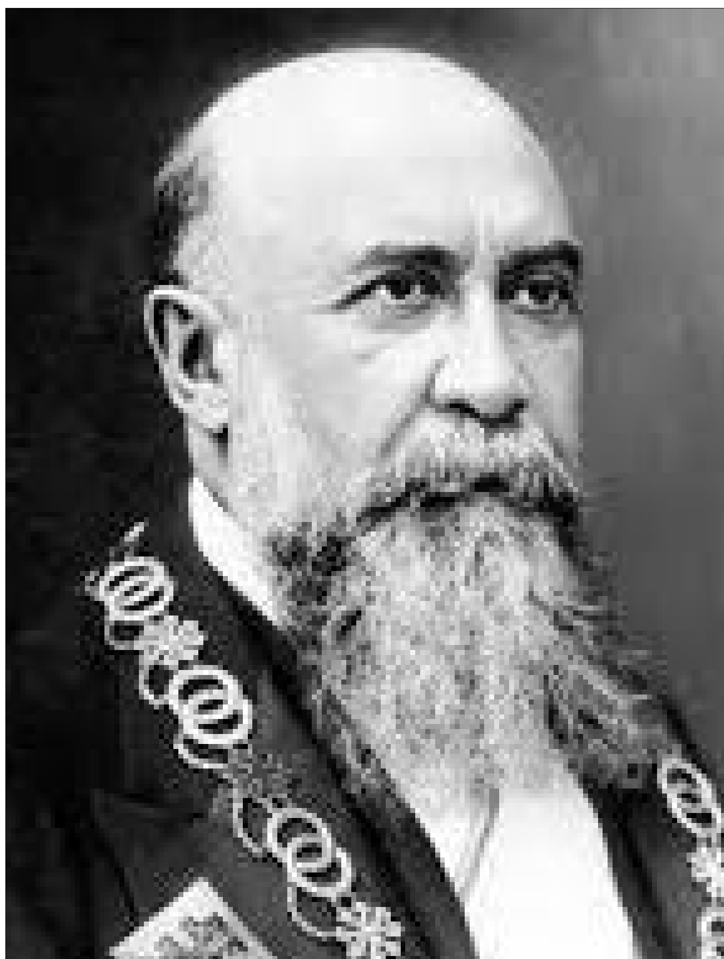

care au servit generaţii de-a rândul vestiţilor psalţi de la bisericile domneşti, şi nu numai, să-L slăvească pe Dumnezeu prin minunata cântare bisericească. În ţara noastră - şi implicit în zonele pe care mi-am propus să le cercetez - muzica bi-sericească a fost o realitate obiectivă, făcând parte integrantă din trecutul ei de artă şi cultură. Ea s-a păstrat, s-a dezvoltat şi s-a transmis într-un evident spirit tradiţional, prin dascăli şi psalţi, buni cunoscători ai cântării şi scrierii, care au deschis şcoli pe lângă locaşurile mănăstireşti mai importante. Aşa au fost de exemplu: Stanislav, care a deschis o şcoală, în vremea lui Radu cel Mare, Udrişte Năsturel care a condus şcoala slavonă în vremea voievodului muntean Matei Basarab şi care funcţiona pe lângă Mitropolia din Târgovişte, dascălii Gheorghe şi Tudor care predau psaltichia la şcoala din Pătroaia etc. Trebuie să amintim de asemenea „Şcoala domnească” fondată de Doamna Chiajna, în anul 1552, pe lângă Biserica Domnească din Câmpulung-Muscel precum şi şcoala înfiinţată de Antonie Vodă care pregătea scriitori de zapise, dieci şi grămătici, dar unde se învăţau şi cântările bisericeşti. Nu vom uita de asemenea să amintim de şcoala de psaltichie de la Câmpulung şi de dascălul ei de cântări Gheorghe Căciulă. Raportându-ne la trecutul de artă şi cultură muzicală al poporului român, trebuie să avem irv vedere întotdeauna trei mari filoane, trei mari domenii de manifestare, ce au făcut parte din însăşi structura spirituală a poporului: muzica populară, ale cărei origini se pierd în negura vremilor, muzica bizantină, ce a pătruns pe meleagurile noastre ca artă cultă, profesionalizată, odată cu apariţia creştinismului şi muzica liniară cunoscută şi sub denumirea de muzică occidentală sau quidonică. La români, muzica bizantină (bisericească) a fost, alături de folclor timp de peste un mileniu, principala formă de cultură românească. După afirmaţia muzicologului Romeo Ghircoiaşiu istoria muzicii româneşti din epoca feudală şi de mai târziu nu se poate face fără cercetarea aprofundată a documentelor muzicale bizantine din ţara noastră. De aceea, investigarea acestor documente se încadrează perfect în cercetările care urcă până la izvoarele cântecului popular românesc în epoca traco-dacilor şi apoi tratează muzica din epoca feudală.

PRELUARE DIN CARTEA „MUZICA RELIGIOASĂ ÎN DÂMBOVIŢA ŞI MUSCEL”, GHEORGHE DRĂGHICI

MARELE ISTORIC ROMÂN NICOLAE IORGA

Era în anul 1969, când tatăl nostru - veteranul Nicolae M.Nica, ne-a dus pe mine şi pe sora mea Valeria în Nordul Moldovei, respectiv în oraşul BOTOŞANI. Avea obiceiul ca-n fiecare an, în vacanţă, să ne ducă prin diferite locuri din ţară, locuri încărcate cu o cultură şi o istorie pur adevărată. Acest oraş - BOTOŞANI - deşi micuţ, a dat ţării nenumăraţi oameni de cultură, cum ar fi: NICOLAE IOGA; M.EMINESCU; GRIGORE ANTIPA; ŞT.LUCHIAN; OCTAV BĂNCILĂ; GEORGE ENESCU; MIHAIL SORBU; P.F. TEOCTIST; şi mulţi, mulţi alţii. Îmi amintesc cu mare plăcere acele clipe, pe care le-am revăzut după mulţi ani apoi. Aş aminti acum: Casa memorială N.IORGA, G.ENESCU sau M.EMINESCU. Zona din această parte a ţării este ruptă din RAI. Vă rog să mă credeţi şi să n-o rataţi. Oamenii de acolo, curaţi la minte, trup şi suflet, ne-au călăuzit paşii de-a lungul timpului spre lucruri frumoase şi pline de iubire – faţă de aproapele nostru şi faţă de ţară. Dar să revin la **NICOLAE IORGA** - n. 5 iunie 1871 la BOTOŞANI, omorât mişeleşte în 27 nov.1940 la Strejnic – Prahova, despre care, marele istoric A.D. XENOPOL (1847-1920) spunea: ,,te întrebi cu înminunare, cum a putut un creer să conceapă atâtea lucrări şi o mână să le scrie”. A scris peste 1250 de volume şi câteva zeci de mii de articole. **NICOLAE IORGA** avea o minte fantastică. După ce face Şcoala Primară în BOTOŞANI, apoi Liceul Naţional în IAŞI –(1988), absolvă UNIVERSITATEA din IAŞI într-un singur an cu diploma ,,magna cum laude”. Continuă apoi studiile la PARIS; BERLIN şi LEIPZIG. Reuşeşte să obţină doctoratul în 1893 – la numai 23 de ani. Vorbea curent, nu mai puţin de 17 limbi. Deşi este recunoscut pe plan mondial ca un **titan al istoriei** timpului, al istoriei poporului român, publică şi ,,Poezii”- (1893), dar şi impresii din călătoriile sale. Iată ce publica în **,,Neamul românesc**” –anul XXXV, nr.108 din 17 mai 1940, p1:

ÎNAPOI LA NAŢIUNE!

,,Ceia ce se petrece astăzi nu e decât lupta între state. Pregătite mai mult sau mai puţin, mai bine ori mai rău armate, cu şefi mai inteligenţi şi îndrăzneţi astăzi, cu alţii mai slabi şi mai timizi mîne, ele se încaieră, cu cruzimea formaţiunilor de un caracter mecanic şi abstract şi-şi proclamă biruinţele sau îşi sufăr înfrângerile.

Ar fi o nenorocire, una absolută şi definitivă, dacă în lume n-ar fi decât statele, care sînt expuse la toate hazardurile şi capriciile vremurilor. Dar, iată, mai e şi altceva de cît acest stat, totuşi scump fiecăruia, pentru munca întrebuinţată la crearea şi creşterea lui, din care, ***pentru el însuşi***, şi nu ca un simbol şi o glorie, o cugetare rătăcită a vrut să facă scopul suprem, jertfindu-i tot, până şi conştiinţa, până şi gîndirea. ***Mai este naţiunea.*** Ea nu se poate umili pentru totdeauna şi nu se poate nimici de nimeni,nici de-a lungul sutelor de ani. E lucrul primordial şi plastic. De la dânsa vine totul. Ea întinde statul în ceasurile bune, ea, în ceasurile rele, îl resoarbe, îl ascunde în misterul ei sacru, până la o altă răsărire în afară, ca arborele care-şi închide vlaga în toamnă pentru o nouă primăvară. Deci, orice ar fi, pentru cei mai mici şi ameninţaţi, ***- înapoi la naţiune***!” Cu ocazia împlinirii **a 145 de ani de la naşterea sa**, am considerat necesar şi obligatoriu – ca români - să ne amintim câteva din vorbele sale.

NUŞA CANTEMIR

PINOCCHIO - PĂPUŞA DE ALTĂDATĂ, CARLO COLLODI

Această minunată păpuşă a copilăriei noastre, numită ,,PINOCCHIO” a ajuns la vanerabila vârstă de **135 de ani.** Ea a văzut pentru prima oară lumina zilei, în **FLORENŢA** – ,,Capitala mondială a culturii renascentiste” (UNESCO). Părintele său, cel care a plăsmuit frumoasa poveste a minunatei păpuşi de lemn, dar şi a năstruşnicelor sale peripeţii, care încântat numeroase generaţii de copii, era **CARLO COLLODI.** Pseudonimul lui Lorenzini Carlo (1826 – 1890). Acesta era scriitor şi ziarist italian dar, s-a dedicat literaturii pentru copii. Începe cu măiestria unui tâmplar numit **Gepetto** care-l creează pe **Pinocchio.** Povestea continuă cu ,,Zâna bună”,care vine în ajutorul copiilor cuminţi. Povestea **,,Aventurile lui PINOCCHIO**” a fost scrisă în **1881** în ,,Ziarul pentru copii” - ,,Il giornale per i bambini” şi tradusă în limba română în 1958. Tâlcul său îşi păstrează şi astăzi prospeţimea principiilor educative atât pentru pedagogi cât şi pentru copii. A fost tradusă în aproape toate limbile pământului, în mii şi mii de exemplare, de toate editurile posibile, încât nici măcar nu i se mai cunoaşte forma originală. Cu această ocazie, merită ca toate Grădiniţele şi Şolile Gimnaziale din ţară să vorbească acestor copii minunaţi despre acest personaj încântător. Cu toată dragostea pentru copiii de astăzi, un copil ...de altădată.

NUŞA CANTEMIR

DOGMA HOLOCAUSTULUI ŞI DELICTUL NEGĂRII SALE

Dicţionarele definesc dogma ca fiind o teză, o teorie, o doctrină, un principiu, un punct de vedere care nu poate fi supus criticii şi nu admite obiecţii. Ea este imuabilă şi impusă ca adevăr absolut. Deşi ţine mai mult de religie care a şi consacrat-o, totuşi, chiar dacă nu sub această denumire, ea este întâlnită şi în alte domenii, unde se încearcă impunerea unor teze, opinii sau puncte de vedere ca adevăruri absolute, respingându-se orice afirmaţie contrară sau insuficient aliniată la teza considerată imuabilă. Caracter dogmatic a dobândit, de exemplu, în România şi tragicul proces al exterminării evreilor în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, dat fiind faptul că orice alt punct de vedere faţă de cel „oficial" este interzis sub sancţiunea legii. În vara acestui an (2015, n.n. – V.I.Z.), în condiţii discutabile din punct de vedere al momentului ales, a fost adoptată Legea 217, care aduce mai multe modificări la O.U.G. nr. 31/2002 privind interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii. Deşi, chiar prin conţinutul ei iniţial, precum şi prin modificările care i s-au mai adus până în prezent, ordonanţa restricţionează libertatea de exprimare, totuşi, mass media şi opinia publică n-au reacţionat cu atâta vehemenţă ca în urma recentelor amendamente aduse acestui act normativ. Facem precizarea că legiferarea într-un stat democratic nu este un atribut arbitrar al Puterii. Dacă ar fi aşa, legea n-ar mai fi o expresie a voinţei poporului. Pornind de aici, calitatea actului legislativ, respectiv conformitatea lui cu mandatul încredinţat de popor, devine un etalon pentru a califica o guvernare ca fiind sau nu democrată. Greu s-ar putea confrunta cu acest criteriu guvernările României din ultimii 26 de ani. Activitatea lor legislativă nu numai că a ignorat voinţa poporului şi mandatul încredinţat, dar, de multe ori, a sfidat chiar împotrivirile manifestate de popor faţă de iniţiative legislative care îi periclitau interesele. Unul dintre aceste exemple este chiar actul normativ la care am făcut referire mai sus. El nu-şi are izvorul în niciun document programatic al actualei guvernări, pentru a fi legitim. Surprinzător este şi faptul că Legea 217/2015, mult mai restrictivă în privinţa libertăţii de exprimare, n-a primit niciun vot împotrivă în cele două Camere ale Parlamentului. Cu excepţia a trei abţineri la Cameră, legea a trecut cu o majoritate zdrobitoare. Cum de a ajuns Parlamentul la un asemenea nivel de uniformitate opţională este o ciudăţenie care cred că se va lămuri cândva. Din data de 30 iulie 2015, această lege a intrat în vigoare, devenind, prin modificările pe care le aduce O.U.G. 31/2002, un instrument juridic extrem de brutal împotriva libertăţii de exprimare, fiind vizate de această dată, într-o manieră şi mai clară, temele considerate tabu în spaţiul public. De la forma iniţială a ordonanţei şi până la cea dobândită prin Legea 217 s-a parcurs un traseu de înăsprire, în mai multe etape, a conţinutului ei, de nuanţare a textelor incriminatoare, de extindere a domeniului de aplicare şi, ceea ce este foarte important, de accentuare a răspunderii statului român. Toate aceste intervenţii legislative n-au avut nici o motivare din perspectiva vreunui pericol social. Doar existenţa lor ar fi trebuit să motiveze incriminarea faptelor generatoare. Inclusiv jurisprudenţa dovedeşte că motivele invocate de legiuitor au fost false. Din momentul intrării în vigoare a acestui act normativ şi până în prezent, deci în decurs de 13 ani, dispoziţiile sale n-au fost aplicate nici măcar unui singur caz. O altă dovadă o constituie aplicarea duplicitară a măsurilor administrative. Astfel, imediat după adoptarea ordonanţei, au fost înlăturate toate simbolurile legate de personalitatea mareşalului Antonescu, în timp ce altele, reprezentând adevăraţi criminali de război, cum este cazul lui Albert Vass, au rămas neatinse. Credem că aceste dovezi ne permit să afirmăm că nu temerea reactivării unor organizaţii extremiste, xenofobe, fasciste etc. a stat la baza adoptării acestui act normativ şi nici grija unei protecţii sociale faţă de aşa-zisele pericole pe care le-ar putea genera promovarea cultului unor persoane condamnate pentru genocid, contra umanităţii şi de război. Este chiar neştiinţific să consideri că asemenea pericole ar mai exista astăzi în România, desigur, din perspectiva înţelesului clasic al faptelor de genocid, contra umanităţii şi de război. Avem, în schimb, de a face cu un alt tip de genocid, practicat de această dată de statul român împotriva românilor, un asemenea scop servindu-l şi cadrul normativ pe care-l analizăm. Este vorba de deposedarea poporului român de avuţia pe care a creat-o sau moştenit-o de la strămoşi, dislocarea din vatra strămoşească a tinerilor, proces cu efecte dramatice pentru vitalitatea naţiei române, demolarea, suspect de programată, a sistemului medical, accentuarea degradării învăţământului, înstrăinarea sa de valorile naţionale şi de imperativele pe care le reclamă progresul ţării şi, poate nu în ultimul rând sau la fel de grav, contaminarea domeniilor educative şi culturale cu practici decadente, străine de tradiţiile şi valorile noastre naţionale. Acest genocid, după cum se constată, nu este reclamat de vreo autoritate a statului român, lucru firesc, de altfel, având în vedere că tocmai el, adică statul, este fermentul acestui proces distructiv. După cum se constată, „antiromânismul" n-a devenit un concept juridic, aşa cum este antisemitismul, naţionalismul, rasismul etc., pentru ca faptele de mai sus să poată fi combătute prin instrumente juridice. Pentru a înţelege conţinutul juridic al acestor acte normative, facem precizarea că suportul lor ideologic îl reprezintă Raportul „Elie Wiesel", elaborat de Comisia Internaţională pentru Studierea Holocaustului în România, înfiinţată în 2004 şi metamorfozată, după un an, în Institutul Naţional pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel". Acest fapt îl subliniază chiar iniţiatorii Legii 217/2015 în expunerea de motive, unde se face precizarea că din partea institutului respectiv s-a primit un „sprijin specializat". Atragem atenţia, pentru început, că înfiinţarea institutului ca organism guvernamental este de natură să dea mai multă greutate şi eficienţă aşa-ziselor acţiuni de combatere a antisemitismului, xenofobiei, fascismului (mai nou, a legionarismului) şi a faptelor de negare a holocaustului. Pentru aceasta, institutul beneficiază de logistică, finanţare bugetară destul de generoasă, după cum rezultă din transparenţa mediatică a documentelor sale şi, nu în ultimul rând, de statutul de consultant, inclusiv pentru instanţe, în problemele care i s-au dat în competenţă. Având în vedere acest rol, vom putea considera raportul comisiei, pe care institutul şi l-a însuşit oficial, ca „izvor de drept" pentru legislaţia din acest domeniu.

(continuare în numărul viitor)

COLONEL (RTG.) VASILE I. ZĂRNESCU

SERIAL

Pământul „Colhozului românesc” a ajuns de la ruşi la italieni şi olandezi

ISTORIA „COLHOZULUI ROMÂNESC“. O FI FOST BINE?... O FI FOST RĂU?...

La terminarea celui de-al doilea Război Mondial, România a fost şi de această dată trădată de Occident, iar prin „nominalizarea” Guvernului prosovietic Dr. Petru Groza, la 06 martie 1945, a deschis drumul spre instaurarea unei alte forme de proprietate, alta de pe timpul geto-dacilor şi până la această dată. Foarte mulţi cetăţeni, de vârstă tânără, nu-şi mai amintesc de perioada grea de după război, de alegerile din noiembrie 1946, de foametea cumplită din 1947, care a culminat cu alungarea de la conducerea României a tânărului Rege Mihai. După această dată, a început o perioadă de adânci prefaceri în economia românească, prefaceri impuse de noua ideologie exportată de Anglia şi Germania, în timpul Primului Război Mondial. Tot în această perioadă, datorită faptului că România trebuia să plătească mari datorii de război, iar industria era distrusă de masivele bombardamente americane, starea cetăţenilor se apropia de dezastru. Şi totuşi, politicienii comunişti importaţi din Rusia, nu au avut câştig de cauză împotriva comuniştilor autohtoni conduşi de Dej, Maurer, Pătrăşcanu, Groza şi alţii. Începând cu anul 1949, în România s-a desfăşurat cel mai important proces de modernizare a ţării, începând cu alfabetizarea care a devenit o problemă naţională. Lovitura cea mai puternică, dată de sistemul comunist, a fost la 11 iunie 1948, prin „actul naţionalizării industriei”, pentru că naţionalizarea pământului începuse cu marea Reformă agrară de la 06 martie 1945. Este foarte greu de trecut, scurt peste cei 4-5 ani, când a trebuit să se schimbe Statul Român din temelii. Dacă la 11 iunie, lovitura dată Capitalismului Autohton a fost puternică, cea mai spectaculoasă a fost perioada colectivizării, aşa cum încercăm în continuare să explicăm.

D.B.

Colectivizarea Românească din perioada 1949-1962

În urma plenarei CC a Partidului Muncitoresc Român (PMR) din 3-5 martie 1949 s-a decis adoptarea modelului sovietic de „transformare socialistă a agriculturii": colectivizarea. Plenara CC al PMR a trasat aşadar direcţiile în care avea sa se îndrepta românească. Colectivizarea agriculturii a fost una din cele mai violente reforme adoptate şi implementate de către Partidul Comunist Român (PCR). Pe baza hotărârilor Plenarei au fost înfiinţate 176 de gospodării colective bazate pe principiul socialist al distribuirii produselor după muncă. În aceste 176 de gospodării colective au fost înscrişi 12.060 de gospodării ţărăneşti, din care 3.302 erau ţărani mijlicaşi, 8.297 ţărani săraci şi 497 erau ţărani fără pământ. În total, cei înscrişi în gospodăriile colective au adus 34.341.51 hectare de teren. După acapararea puterii, în 1947, comuniştii au introdus o serie de măsuri pentru transformarea şi „modernizarea" agriculturii. Una dintre aceste măsuri a fost procesul de colectivizare început în 1949. Cu toate că obiectivul principal al colectivizării era modernizarea agriculturii, rezultatul scontat însă a fost unul total diferit. Cei mai afectaţi de colectivizare au fost chiaburii şi ţăranii mijlocaşi. Astfel, adevăratul obiectiv al colectivizării era distrugerea, „nimicirea" principalului duşman al clasei, ţărănimea. Atât Reforma Agrară din 1945 cât şi colectivizarea nu puteau fi contestate datorită legitimităţii atribuite de către guvernarea comunistă. Prin urmare, obiectivul acestui articol este acela de a descrie procesul românesc de colectivizare din 1949-1962 şi impactul pe 1-a avut asupra comunităţilor ţărăneşti. Colectivizare românească a fost una deosebit de represivă, ea afectând în mod direct toate păturile sociale ale societăţii. Colectivizarea a fost aşadar un război împotriva poporului român, menit să distrugă proprietatea privată la sate şi să-i transforme pe şăranii liberi în proletari angajaţi în realizarea iluzoriei utopii sociale a regimului.

Premisele colectivizării şi caracterul Reformei Agrare din 1945

În ceea ce priveşte Reforma Agrară din 1945, au fost adoptate o serie de legi care au reglementat situaţia agriculturii româneşti. Astfel, Institutul Naţional al Cooperaţiei era delegat cu rolul de reprezentant al statului pentru cumpărarea produselor agricole de la producătorii agricoli, iar cantităţile de produse ce trebuiau livrate erau determinate în raport cu suprafaţa însămânţată, ţinându-se însă cont de productivitatea zonei. Tot în acest an, a fost introdus şi sistemul colectărilor. Acesta oferea o soluţie rapidă la nevoile alimentare ale populaţiei urbane şi la exploatarea economică a ţării de către puterea de ocupaţie sovietică. Conform legii 177 din 7 iunie 1947, acţiunile Reformei Agrare din 1945 nu puteau fi atacate în instanţă deoarece acestea reprezentau dorinţa expresă a Ministerului Agriculturii, implicit a Guvernului. În ceea ce priveşte sistemul de implementare, colectările au fost implementate cu ajutorul unui cadru legislativ, destul de represiv, care descria în detaliu obligaţiile producătorilor şi stabilea pedepse împotriva proprietarilor care refuzau să predea cotele specificate. Media pe ţară era de 3 hectare, în Dobrogea şi Banat însă media era de 4-5 hectare. Cu alte cuvinte, fiecare ţăran trebuia să dea randament la 3 hectare. Pe baza hotărârii Comitetului Central al PMR din 18 septembrie 1951, adunările generale ale gospodăriilor colective îndrumate şi ajutate de organele de Partid şi de Stat, au trecut la demascarea şi excluderea elementelor chiabureşti strecurate în gospodăriile colective.

Cadrul Constituţional Comunist

Gheorghe Gheorghiu Dej descria constituşia din 1948 ca fiind una de „tip sovietic”, însă, spre deosebire de cea sovietică, textul constituţional românesc nu recunoştea în mod oficial hegemonia acetuia. Constituţia românească din 1948 (aparent) purta o mască democratică, ea consemna faptul că „întreaga putere de stat emană de la popor şi aparţine poporului". Poporul îşi exercita puterea prin organe reprezentative, alese prin vot universal, egal, direct şi secret”. Un alt paradox al Constituţiei din 1948 este acela că garanta dreptul la proprietatea privată, în acelaşi timp însă constituţia îi pedepsea pe cei care nu se conformau cu confiscarea bunurilor. Prin urmare, atât constituţia cât şi colectivizarea nu reprezentau decât replici ale modelului sovietic. Astfel, ţăranii romani erau obligaţi să se supună şi să îndure măsurile abuzive impuse de către regimul comunist. De asemenea, un rol important 1-a avut şi propaganda. Cu toate că procesul de colectivizare a fost construit după modelul sovietic, între cele două existau totuşi diferenţe. Spre deosebire de Uniunea Sovietică, în România nu s-a recurs la naţionalizarea întregii suprafeţe agricole. De asemenea, dacă URSS-ul avea ca principal, suprimarea, lichidarea ,,culacilor"(chiaburilor), în România, în primă fază, s-a dorit doar „îngrădirea” chiaburilor, urmând să se treacă apoi la desfinţarea completă a exploatării chiabureşti la sate. În 1984, populaţia rurală a României reprezenta mai mult de jumătate din totalul populaţiei ţării. Prin urmare, colectivizarea nu a afectat doar o simplă minoritate, ci o întreagă majoritate: poporul român. Procesul de colectivizare s-a bazat pe dialectica principiului materialist al luptei de clasă. Astfel, în numele luptei de clasă, guvernul comunist a reuşit să-şi legitimize şi instituţionalizeze acţiunile politice abuzive.

Implementarea colectivizării după modelul sovietic

Comuniştii au invocat diverse motive pentru adoptarea colectivizării. Unul dintre acestea era acela că socialismul nu poate fi construit fără transferul mijloacelor de producţie în proprietatea statului. În România însă, Dej a preferat mai degrabă o transformare graduală a fermelor colective. În raportul prezentat de Gheorghiu Dej se menţiona construirea unui număr limitat de ferme colective iar membrii acestora aveau datoria de a aduce tot pământul pe care îl deţineau, cu dreptul însă, de a păstra o mică parte pe care o puteau folosi pentru întreţinerea familiei. Însă, de cele mai multe ori, ţăranii români rămâneau fără niciun bob de grâu. Potrivit Art. 2 al Statutului Model al GAC (Gospodării Agricole Colective), scopul gospodăriilor era următorul, „Scopul urmărit de noi este de a crea o gospodărie agricolă colectivă, astfel ca printr-o muncă organizată în comun şi cu mijloace comune de producţie, să asigurăm victoria asupra chiaburilor, explotatorilor şi duşmanilor celor ce muncesc; să înlătureăm mizeria, întunericul şi starea de înapoiere a gospodăriilor mici, individuale, să obţinem producţie agricolă mare, să combatem condiţiile de munca”. Aşadar, socialismul era singura cale dreaptă a ţărănimii muncitoare. Potrivit ideologiei marxist-leniniste, „numai o agricultură practicată pe suprafeţe mari de exploatare, deţinute de stat- singurul investitor capabil să producă şi să implementeze tehnologia agricolă modernă - putea da rezultate menite să susţină procesul de urbanizare şi industrializare socialistă”. Comuniştii considerau că fermele colective erau net superioare celor individuale deţinute de ţărani.

REVISTA „COOLTURA BASCOVEANĂ“

Cooltura PENTRU TOȚI

CASA DE CULTURĂ „ADRIANA TRANDAFIR"

Publicație a Casei de Cultură Bascov. Se distribuie gratuit. Tiraj 500 exemplare. Apariție lunară. Martie 2016.

DOINA BASCOVULUI - UN ANSAMBLU FOLCLORIC APRECIAT ÎN ȚARĂ ȘI STRĂINĂTATE

Casa de Cultură a comunei Bascov este o clădire modernă, de construcție recentă, inaugurată în data de 6 decembrie 2012, chiar în ziua Sf. Nicolae. Instituția Casei de Cultură „Adriana Trandafir" din Bascov dispune de o sală de spectacole cu 320 de locuri, sală de conferință, săli de sport, bibliotecă. Cu toate că apropierea de oraşul Piteşti părea să fie o reală amenințare pentru succesul activităților artistice ale instituției, într-un timp foarte scurt Casa de Cultură „Adriana Trandafir" din Bascov şi-a câştigat un renume printre unitățile culturale ale Argeşului, demonstrând că poate fi unul dintre centrele culturale cele mai importante din județ. În cadrul instituției activează Ansamblul Folcloric „Doina Bascovului", Grupul vocal bărbătesc „Rapsozii Bascovului" şi Ansamblul Folcloric de juniori „Mugurașii bascoveni". Artiştii noştri au participat, în aceşti 3 ani de existență, la toate concursurile şi festivalurile de folcor din județ, unde au obținut numeroase premii şi distincții, uccesul lor nu e numai unul local sau județean! Artiştii oştri s-au remarcat şi la nivel național şi internațional, astfel încât „Doina Bascovului" a obținut premii şi la concursurile de folclor, dar au fost remarcați în mod special în vara anului trecut la cea mai mare expoziție mondială, Expo Milano 2015. Nu în ultimul rând, Casa de Cultură „Adriana Trandafir" din Bascov, îşi doreşte să devină un adevărat centru de educație pentru tinerele generații de locuitori ale comunei, şi pentru aceasta şi-a dezvoltat, an de an, oferta de cursuri pentru cei mici. Aici, sute de copii din Bascov pot să îşi dezvolte talentele şi pasiunile în cadrul cursurilor de dans popular, dans modern, balet gimnastică ritmică, modellig şi bune maniere, cantc popular, orgă, teatru sau limba engleză. Ei beneficiază de condiții extraordinare şi de instructori talentați ş pasionați, profesionişti adevărați.

O primăvară culturală 2016 la Piteşti

Această primăvară,deşi a sosit la mijlocul iernii, ne-a bucurat sufletele cu evenimente deosebite, încântându-ne inima şi oferindu-ne linişte sufletească. Astfel, pe **29 Febr. 2016**, într-o zi superbă de primăvară, la Biblioteca Județeană ,,Dinicu Golescu" a avut loc, lansarea cărții **,,ARGEŞUL ARTISTIC**", unde D-l **GRIGORE CONSTANTINESCU** aminteşte mare parte din cei care ,,au lăsat urme tulburător de vii în arta Argeşului şi a Muscelului istoric..." Pe **2 Martie,** la Centrul Cultural din Piteşti a avut loc VERNISAJUL EXPOZIȚIEI de PICTURĂ pe STICLĂ, GRAFICĂ şi METALOPLASTIE a d-lui **CONSTANTIN SAMOILĂ.** Deşi ,,Icoanele pe Sticlă" sau mai bine zis ,,Pictura pe Sticlă" s-a aplicat în vechiul Bizanț, la Jumătatea sec. al XV-lea, la noi au apărut în a doua jumătate a sec . al XVII-lea, chiar spre sec. al-XVIII-lea. D-l Constantin Samoilă – artist desăvârşit, (cu lucrări recunoscute în Franța şi Canada), originar din POENĂREI Argeş, a reuşit să realizeze nişte creații superbe, atât ca execuție cât şi concepție. În privința ,,Metaloplastiei" este veteran. Expoziția s-a bucurat de un real succes, mai ales că a fost presărată cu fete îmbrăcate în Costume Populare din ZONA ARGEŞULUI , Cântece populare şi de Mărțişor, interpretate de ,,Doruri argeşene" şi corul ,,Armonia". De aici, am plecat în grabă la Biblioteca Județeană ,,Dinicu Golescu", unde d-l **Varujan Vosganian** şi-a lansat cartea: ,,Cartea poemelor mele nescrise". Discuțiile au fost moderate de inegalabila Denisa Popescu, ample şi la obiect. În seara zilei de **7 MARTIE 2016**, d-l Director al Bibliotecii Județene, **Octavian Sachelarie**, împreuna cu colaboratorii dânsului, a oferit piteştenilor **un moment de neuitat**, invitând CORALA ,,D.G.KiRIAC" (1955) să dea un CONCERT cu ocazia ,,ZILEI de 8 MARTIE. Corul, dirijorii, soliştii, dar... şi publicul, s-au prezentat la cote maxime. În continuarea programului, am avut parte de o altă surpriză - un concert ,,de zile mari – cum spune românul", susținut de Cvartetul ,,Light Quartet"- Filarmonica din Piteşti. Spectacolul a fost ceva

sublim, iar publicul în număr destul de mare, de o anumită factură, a ,,bisat" şi aplaudat îndelung, întrucât a fost privilegiat. Distinsul prof. **GRIGORE CONSTANTINESCU** a adus un omagiu ,,**FEMEII ETERNE**", cum numai dânsul ştie. De asemenea, a recitat mai multe poezii închinate ,,MAMEI" şi femeii în general, **DOINA GABRIELA PANAET**E – o tânără speranță a poeziei: ,,Floare nemuritoare", ,,Prețuieşte viața" şi ,,Trandafirul vieții". Şi ca să completăm sărbătorile, să le continuăm cu lucruri plăcute inimii, pe **9 Martie** – de Sf. celor 40 de Mucenici, la C.Cultural a avut loc o lansare de carte, a unei alte tinere speranțe, jurnalistă, originală din Piteşti, stabilită în Italia, **RAMONA VOICULESCU**. Fiind prima carte a RAMONEI , intitulată : **,,Clepsidra cu iubire"-** dedicată celui care a îndrumat-o în acest ,,pas mic, dar mare" pentru tinerii de astăzi **– Mircea Mărgărit**, s-a bucurat şi a bucurat asistența. D-na directoare a C.Cultural –Carmen Salub a completat tabloul cu invitați şi comentarii pe măsură.Soțul Ramonei Voiculescu , Giulio Sanna a acompaniat-o la chitară pe tot parcursul serii.

NUŞA CANTEMIR

Extras din stenograma şedinţei Consiliului de Miniştri, din septembrie 1941

„ISTORIA SE SCRIE CU SPADA!“

MOTTO: „MAREŞAL ION ANTONESCU“

Românul Ion Antonescu a pus Ţara mai presus de interesele politice sau personale. Cu toate eforturile disperate ale unora, Mare a fost şi Mare va rămane în istoria şi în memoria românilor, cât va dăinui Neamul. Oricât s-ar strădui, niciunul dintre politicienii de astăzi nu va putea ajunge la înălţimea Mareşalului Ion Antonescu. Nu au cum, pentru că, spre diferenţă de ei, El şi-a iubit Ţara şi a ştiut să moară cu demnitate. Cei de astăzi se apleacă precum trestia, după cum bate vântul. Pentru un bacşiş gras, lustruiesc pantofii celor de la Washington, Tel Aviv, Bruxelles sau de oriunde le pică un profit gras. Lor le sunt străine interesele României şi ale românilor. Astăzi, Ţara are nevoie, mai mult decât oricând, de un Antonescu. ***(Ion Măldărescu)***

Despre motivele depăşirii liniei Nistrului

"Istoria se scrie cu spada! Anul trecut ne-au luat ruşii Bucovina. Noi luptăm acum să rămână Bucovina în stăpânirea Neamului Românesc. Dacă n-avem aliaţi puternici, care să aibă unitate de interes, şi aşa o pierdem. Nu putem rezista faţă de aceştia, de la Est. De aceea a trebuit ca, în tot timpul vieţii noastre istorice, să facem o necontenită echilibristică. Am pierdut ceea ce am pierdut prin politica Regelui Carol al II-lea. Dacă ştiam să ne adaptăm la timp situaţiei politice din Europa, nu pierdeam nimic. Dar nu neam adaptat la timp. Noi am făcut sentimentalism în politică, chiar când a fost vorba de apărarea vieţii Neamului Românesc. Am făcut mereu sentimentalism pentru că suntem filofrancezi - şi am pierdut graniţele Neamului Românesc pentru că am fost filoenglezi - şi am pierdut hotarele ţării noastre! Noi, filofrancezii! Dar nici nu ştie ţăranul ce este aceea. Nu i-a văzut nici în pictură măcar, nici pe francezi, nici pe englezi. Noi trebuie să fim filoromâni şi să ştim cum să ne putem apăra graniţele. În circumstanţele internaţionale de azi, pe ce ne puteam sprijini situaţia noastră? Pe germani. Nu ne sprijinim pe Germania, suntem sfârtecaţi. Dacă o făceam la timp, scăpam Statul Românesc Şi în lupta pe care o purtăm, puteam eu, când se băteau germanii cu ruşii, după ce am luat Basarabia, puteam să mă opresc? Sau să fi făcut cum spun unii: să fi aşteptat, că ne-ar fi dat-o, la pace, englezii? Puteam să stau cu braţele încrucişate, când germanii se băteau cu ruşii şi să aştept ca să ni se dea Basarabia de către englezi? Şi dacă am fi pornit la luptă, fără Germania nu ne puteam lua Basarabia. Bravura soldatului român? Priceperea generalului Antonescu? Sunt mofturi. Putea să fie generalul Antonescu de un miliard de ori mai priceput şi soldatul român de un miliard de ori mai brav: Basarabia şi Bucovina nu le luam de la ruşi. Şi după ce le-am luat cu ajutorul Armatei Germane, puteam să mă opresc la Nistru? Puteam eu să spun: ? Ca şi doi ţărani, care pun ce au împreună ca să-şi are locul şi după ce unul şi-a arat, să spună celuilalt: Eu nu te mai ajut, fiindcă mi-am făcut treaba mea. Dar aceasta n-o fac nici doi ţărani. Şi atunci cum mi se poate pretinde să fac eu aceasta, pe plan militar? Ar însemna să dezonorez şi Armata şi Poporul Român, pe veci. Ar fi o dezonoare pentru noi, să mă fi dus până la Nistru şi să le fi spus nemţilor apoi: . Vedeţi în ce stare de decadenţă se găseşte conducerea acestui Stat, dacă se găsesc între conducători oameni cu o astfel de mentalitate, care ne cer să lăsăm pe nemţi să se bată şi noi să aşteptăm de la englezi Basarabia şi Bucovina. Se înşeală cine crede ca ne-ar fi dat cineva Basarabia şi Bucovina, dacă nu ne-am fi bătut pentru ele cu ruşii. Ba poate că atunci ne-ar fi intors foaia şi ne-ar fi spus că am făcut o rea politică, pentru că nu ne-am bătut."

Mareşale, "Ioane cel fără de mormânt, Neamul Tău nu a murit!"

În cele ce urmează redăm un text scris în 2009. Sunt gândurile unui martor al anilor războiului şi al celor de după. O istorie trăită în care veţi descoperi fapte peste care s-a aşternut uitarea, care astăzi nu se mai ştiu şi nu se mai spun. Sunt comori "demodate": spiritul tolerant al românului şi respectul pentru adevăr, cugetul primenit al ţăranului care nu şi-a abandonat credinţa strămoşilor în grajdul vitelor şi al orăşanului care nu şi-a lăsat conştiinţa în sertar sau în debara. Uzurpatorii, jefuitorii Ţării vreme de peste douăzeci de ani, strigau prin anii '90, în gura mare: "Nu ne vindem ţara!" Acum, după ce şi-au burduşit buzunarele, spun în şoaptă: "O oferim pe gratis!". Datorită lor, generaţii întregi vor plăti cu dobândă datoriile pe care le-au făcut hoţii băştinaşi şi asasinii economici din afară.

"Dacă ne-am lua după zisele sârbilor, ar însemna să le luam ruşilor Siberia, că tot este plină de morminte româneşti"

"Cei ce se implică în politica acestei ţări, să încerce a se compara - dacă pot - cu românul exemplar, Mareşalul Ion Antonescu. Pot să-l interzică, să-i acopere monumentele, să-i şteargă numele de pe frontispicii şi să-i ascundă portretul, Nu va reuşi nimeni să-l ştearga din istorie şi nici să-i terfelească numele, aşa cum vor unii. A fost de o cinste şi onoare nemaiîntâlnite. Până şi duşmanii l-au respectat: ruşii, Stalin personal, nu l-au declarat criminal de război şi nici la Tribunalul de la Nürnberg nu a fost citat. I s-au adus şi încă i se mai aduc multe învinuiri. Şi astăzi unii evrei, cei interesaţi şi cei luaţi de valul propagandei holocaustului, îl acuză pe cel care a salvat, în acele vremuri, cei mai mulţi evrei din Europa. La Antonescu nu exista antisemitism sau antiţigănism. La el existau amici şi inamici, iar unii evrei în care intrase dihonia stalinistă erau inamici pentru că batjocoreau şi omorau soldaţii români: li se promisese de către Stalin că le va face ţară evreiască în Moldova şi asta le luase minţile. Până la urma Stalin i-a aruncat în Orientul Îndepărtat, unde le-a făcut o republica evreiască cu capitala la Birobidjan. Nu le port pică, n-au fost singurii păcăliţi de bolşevici (povestea cu tovarăşul de drum). Dar în război e ca la război: ori te baţi pe front şi ai soarta de soldat, ori te baţi pe la spate cu viclenie sau terorisme, şi atunci ai soarta meritată. Pe ăla de pe front îl tratezi drept erou, îl respecţi, îl iei prizonier şi-l trimiţi, la urmă, acasă. Pe celălalt. În satul meu, în timpul lui Antonescu, pe o moşie erau aduşi prizonieri sovietici ca să muncească la câmp. Ştiţi cum trăiau? La fel ca toata lumea. Nici măcar nu-i păzeau. Între ei erau şi mulţi evrei, soldaţi căzuţi prizonieri. Unul dintre ei era cizmar şi era în relaţii de prietenie cu părinţii mei, săteni. Duminica prizonieri erau liberi de la munca câmpului şi mergeau pâlcuri, pâlcuri în sat la cârciumi. Prietenul nostru, cizmarul, Nea Shuli, era de obicei invitat la noi la masă. Probleme apăreau când se întorceau prizonierii beţi, din sat, spre moşie. Trebuia să ne ascundem care pe unde putem, că erau răi. Mai venea şeful de post de jandarmi şi îi mai potolea. Ce ziceţi de astfel de regim antonescian "opresiv"? Pe unii ţigani i-a trimes dincolo de Nistru, în primul rând că furau cai de la regimentele de cavalerie, care veneau de pe front, la refacere, în ţară şi lăsau caii pe izlaz sau pe mirişte. Ţiganii, după obiceiul lor cel rău, neavând simţul respectului faţă de armată, dădeau iama prin caii armatei. Uneori regimentele erau grav afectate şi nu mai puteau fi trimise pe front, ori atunci calul era încă material de război cu importanţă strategică. Dumneavoastră, dacă aţi fi conducător militar responsabil de istoria şi rostul ţării ce aţi fi făcut? Părinţilor mei tot aşa le-au furat ţiganii caii, în prag de campanie agricolă. Fără cai rămâneai cu recolta pe câmp, ajungeai prada cruntei sărăcii, aşa că Mareşalul a trimis o parte dintre ţigani dincolo de Nistru, pentru că de acolo veniseră la noi, împinşi de autorităţile ţariste şi sovietice. Nu toţi ţiganii au fost alungaţi, nici vorbă, unii erau mai la locul lor. Cei afectaţi au fost zlătarii, şătrarii, cei ce se ocupau cu furatul. Aţi auzit vreodată că ţiganii-lăutari, spoitorii, lingurarii, cărămidarii au fost alungaţi peste Nistru? Nici pomeneală de aşa ceva. În lagărele germane au ajuns evreii români şi ţiganii români care nu erau sub autoritatea şi protecţia Mareşalului, mai ales cei din Ardealul de Nord, ocupat de Ungaria. Referitor la evrei, personal le deplâng soarta care i-a lovit în acele vremi nenorocite, dar soarta cruntă a românilor, cine o deplânge? Oare cine a pus la cale acel război? Românii? Cine i-a finanţat pe "cavalerii apocalipsei" şi ai morţii în perioada interbelică? Bineînţeles că nu oamenii simpli, care îşi văd de necazurile lor. Dar cei cu băncile şi cu interesele mereu nestăvilite? Ăia unde sunt? Au plătit pentru dezastrele pe care le-au creat în numele zeului "Ban"? Ba mi se pare ca nu s-au potolit şi tot mai zgândăresc ceva. Nu vi se pare că zgândăricii de atunci sunt cam tot aia şi acum? Păi atunci pe cine arătăm cu degetul? Când au făcut inventarul averii Mareşalului, ruşii au rămas surprinşi să constate că nu deţinea proprietăţi mai mult decât la nivelul unui ţăran înstărit. Cine a trimis primii evrei în Palestina?

(continuare în numărul viitor)

EXTRAS DIN "STENOGRAMELE ŞEDINŢELOR CONSILIULUI DE MINIŞTRI, GUVERNAREA ION ANTONESCU, VOL. IV, (IULIE - SEPTEMBRIE 1941)", PUBLICAT DE ARHIVELE NAŢIONALE ALE ROMÂNIEI, - ION MĂLDĂRESCU

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA"

Procurorul general al Argeşului vrea grad de Înalta Curte

Mihail Aldea, dar şi alte zeci de magistraţi au susţinut duminica trecută examen de promovare

Zeci de magistraţi din Argeş au susţinut la sfârşitul săptămânii trecute examen de promovare. În vreme ce unii au optat pentru promovarea pe aceleaşi funcţii pe care profesează, dar cu grad superior, alţii au optat pentru promovarea efectivă la o instanţă ierarhic superioară. Dacă rezultatele obţinute sunt favorabile, aceste avansări le vor aduce mai mulţi bani la salariu. Astfel, indemnizaţiile pentru magistraţii care avansează la instanţele superioare cresc după cum urmează: de la judecătorii sau Parchete de pe lângă judecătorii la Tribunal sau Parchetul de pe lângă Tribunal - cu 5%, pentru Curtea de Apel sau Parchetul Curţii - cu 10% şi pentru înalta Curte de Casaţie şi Justiţie cu 12,5%. Printre cei care au susţinut examenul de săptămâna trecută se numără şi procurorul general al Argeşului, Mihail Aldea, care vizează promovarea în grad de Înaltă Curte. În cazul său însă promovarea nu se va concretiza în bani în plus la salariu, acesta ocupând o funcţie de conducere. Deşi a dat examen ca să aibă grad de Înalta Curte, atâta timp cât durează mandatul său de procuror general nu va primi această majorare, însă ulterior, da.

Patru judecători se bat pe postul vacant de la Curte

Patru judecători de la Tribunal au intrat în lupta pentru ocuparea singurului post scos la concurs la Curtea de Apel Piteşti. Este vorba de Ilenuţa Bădiceanu, Ioan Fundătureanu, Ioana-Mihaela Neacşa şi Costin-Andrei Stancu. În acelaşi timp, magistraţii Roxana-Cristina Bărăilă, de la Tribunalul Specializat Argeş, Anca-Anamaria Minai, de la Judecătoria Piteşti, Corneliu-Adrian Stana, de la Judecătoria Cartea de Argeş, Ciprian Tiţa, de la Judecătoria Piteşti, şi Mariana Vărgă de la Tribunalul Argeş, au optat pentru alte instanţe superioare din ţară.

DENISA GRIGORE

Ziarul „ANCHETA"

Declaraţiile primarilor care şi-au ascultat interceptările cu Nicolescu-eliminate!

Dosarul „Consultanţa" aduce o premieră la nivel naţional. Pe data de 6 aprilie, înalta Curte de Casaţie şi Justiţie formulează o soluţie fără precedent: judecătorii exclud din rechizitoriu intercepta rile şi înregistrările efectuate în baza unui mandat din august 2007, emis de aceeaşi instanţă. Dacă soluţia se menţine, vor fi înlăturate atât probele, cât şi declaraţiile culese în baza acestor interceptări.

Dosarul va continua pe fond, fără interceptări şi probele obţinute în baza acestora

După cum se poate observa, în Decizia ÎCCJ se face referire la un singur mandat de interceptare. Surse implicate în proces au declarat cădoar primele 6 luni de interceptare au fost autorizate, retul intervalelor de ascultare s-ar fi făcut pe baza unor prelungiri abuzive, prin înlocuirea datelor „de mână", în mod vizibil. În acest caz, speculaţiile apărute în ultimile zilepotrivit cărora interceptările din dosarul „Consultanţa" ar fi fost eliminate, ca urmare a aplicării deciziei Curţii Constituţionale, privind neconstituţionalitatea ascultării telefoanelor de către SRI la cererea procurorilor, devin nule. De altfel, mandatele pe siguranţă naţională nici nu fac obiectul deciziei CCR. S-a lansat ideea că următorul pas, dacă se menţine soluţia şi după contestaţii, ar fi refacerea rechizitoriului de către DNA, care va scoate toate acele interceptări şi probele derivate din acestea. Avocatul deputatului Mircea Drăghici, Florin Durgheu, alături de alţi doi colegi ai săi, sunt cei care au solicitat constant desecretizarea mandatului de interceptare. Acesta ne-a declarat că totuşi dacă decizia se menţine, dosarul nu se mai întoarce la DNA. „În soluţia din 6 aprilie, instanţa a dispus înlăturarea interceptărilor, pe de o parte, adr şi excluderea tuturor celorlalte excepţii şi cereri depuse de inculpaţi, pe de altă parte. În acest caz, atât inculpaţii, cât şi DNA vor face contestaţii pentru ceea ce s-a respins. Acesta este pasul următor. Esenţa e că va continua dosarul fără aceste interceptări nelegale. De asemenea, dacă martorii sau inculpaţii au dat declaraţii în baza acestor interceptări, vor fi eliminate şi acestea", a completat avocatul Florin Durgheu.

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ"

Extinderea covorului asfaltic şi lucrările la bazele sportive, priorităţile administraţiei publice de la Ştefăneşti

Edilul oraşului Ştefăneşti, Mihail Dorin Bărbuceanu a efectuat o sinteză a stadiului în care se află obiectivele de investiţii prinse în bugetul pentru anul 2016. Astfel, primarul Ştefăneştiului ne-a declarat că lucrările de extindere a covorului asfaltic şi lucrările la bazele sportive din oraş sunt priorităţile administraţiei publice de la Ştefăneşti. „Anul 2015, a spus primarul Mihail Dorin Bărbuceanu, a reprezentat poate cel mai important an din istoria comunităţii în ceea ce priveşte valoarea investiţiilor, referindu-mă în primul rând la cele în sistemul de apă şi canalizare, care a însemnat, în totalitate a sa, circa 15 milioane euro. Datorită modului de derulare a licitaţiilor în societatea românească, finalizarea investiţiei a fost prelungită cu încă 6 luni, respectiv până la 30 iunie 2016. La momentul actual, suntem la aproximativ 95% din totalul lucrărilor în ceea ce priveşte introducerea reţelelor. În cele 3 luni care au mai rămas, accentul principal se va pune pe aducerea căilor de acces la forma iniţială. Dacă în anul 2015 multe dintre investiţiile propuse au fost reprogramate, atenţionăm că şi în 2016 toate lucrările ce se referă la extinderea covorului asfaltic şi, respectiv, reamenajarea drumurilor pietruite, nu vor începe mai devreme de 1 iulie 2016. Acest lucru se datorează faptului că, până la finalizarea şi recepţia investiţiilor pe fonduri europene, reţeaua de drumuri este pusă la dispoziţia constructorului şi, ca urmare, investiţiile nu vor putea fi făcute decât după realizarea recepţiei finale a acesteia. Întrucât până la acet moment nu şi-au reluat activitatea nici staţiile de asfalt, se lucrează la realizarea şi pregătirea documentaţiei în vederea scoaterii la licitaţie a lucrărilor prognozate a se derula în acest an. În următoarele săptămâni, va fi scoasă la licitaţie lucrarea de realizare a podului din punctul Trante, una dintre lucrările majore ale acestui an, şi suntem pe finalizare în ceea ce priveşte licitaţiile pentru asfaltarea străzilor cuprinse în bugetul pe anul 2016. Un lucru deosebit de important este acela că ne-a fost alocată de către Consiliul Judeţean Argeş suma de bani necesară finalizării străzii Sticlelor, inclusiv a tronsonului ce aparţine Administraţiei Apelor Române, astfel încât, în cel mai scurt timp, strada va putea fi folosită la parametri optimi". ***(M.I.)***

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ"

ALDE Argeş si-a prezentat candidaţii pentru primăria Municipiului Curtea de Argeş, Drăganu si Popeşti

La conferinţa de presă de săptămâna trecută a alianţei politice ALDE Argeş, alături de liderii Simona Brătulescu şi Aurel Iacşa au participat şi trei viitori candidaţi la funcţia de primar. Inspec-torul general adjunct din cadrul ISJ Argeş, Gheorghe Molea, a decis să candideze pentru Primăria municipiului Curtea de Argeş după o viaţă petrecută la catedră. „Eu sunt profesor de matematică şi cred în sisteme. Cred că şi în politică, în administraţie, şi în afaceri trebuie să lucrezi cu sisteme. Secretul este să alegi sistemul corect de funcţionare", a declarat Gheorghe Molea. Totodată, din partea ALDE Argeş pentru comuna Drăganu, va candida actualul primar Aurelian Maria. Fost membru PNL, dar şi PSD, acum acesta a ales să candideze din partea ALDE. „Cu echipa pe care ALDE o are, cu cei doi miniştri Andrei Gerea şi Daniel Constantin, sunt convins că vom avea stabilitate şi ne vom putea duce la finalizare proiectele începute. Ne dorim să dezvoltăm comuna prin noi iniţiative şi investiţii", a declarat primarul de la Drăganu. Omul de afaceri Marian Nicula, va candida pentru Primăria Popeşti. ***(L.S.)***

Ziarul „CONTRA-ATACUL ARGEŞULUI"

Şefa DNA vine cu idei de modificare a legii electorale în prag de alegeri!

Şefa DNA a venit cu o propunere în prag de alegeri locale care cu siguranţă nu va fi îmbrăţişată prea curând de parlamentari, din mai multe motive. Este vorba, practic, despre modificarea unei legi organice, care nu se poate face de azi pe mâine, „Ar trebui o modificare legislativă prin care persoane care sunt condamnate definitiv pentru fapte de corupţie să nu mai poată exercita în continuare funcţia de care s-au folosit sau în care au comis faptele de corupţie", a afirmat procurorul şef al DNA, făcând referire la „prea mulţi" parlamentari sau primari care au fost condamnaţi definitiv la închisoare, cu suspendare, dar care sunt încă în funcţie. Aflată la al doilea mandat în fruntea DNA, şefa procurorilor reclamă presiunile asupra instituţiei pe care o coordonează. „În primii 3 ani, am văzut de foarte multe ori presiuni directe sau indirecte, presiuni exercitate prin declaraţii publice date de persoane care deţin funcţii importante, am văzut presiuni prin încercarea de a modifica legea, chiar şi respingerea cererilor de arestare în Parlament o putem considera o forma de presiune", a declarat procurorul şef al DNA, într-o emisiune televizată.

RAZVAN POPESCU

A ÎNCEPUT DEZMEMBRAREA MAREI CONDUCTE DE LA CET SUD

În ultimele zile, în partea de sud a municipiului Piteşti, spre petrochimie, au început lucrările de „tăierea marei conducte”, care mergea de la termocentrala CET SUD pentru alimentarea o bunei părți Mun. Piteşti. Această conductă, una dintre cele mai mari ca diamentru (aproape 1 m), aflată în patrimoniul Consiliului Local al Primăriei Piteşti prin actuala SC. TERMO CALOR aflată în subordinea Consiliului Local Piteşti, probabil va constitui „o sursă de îmbogățire” pentru unii care au ştiut să „descifreze cărțile” Consiliului Local Piteşti. Această lucrare de demolare fiind în văzul tuturor cetățenilor, ar trebui să constituie pentru procurorii DNA dar şi pentru organele de poliție argeşene, un motiv să se autosesizeze conform art. 292 NCPP (sesizare din oficiu). Prin aceasta, conducerea DNA argeşene să-i întrebe pe cei de la conducerea Primăriei Piteşti dar şi ai SC. TERMO CALOR de existența atât a autorizației de demolare cât şi a celorlalte documente privind valoarea acestei conducte care se ridică probabil nu la zeci ci chiar la sute de milioane lei. Acelaşi lucru trebuie întrebat şi de demolarea marii conducte existente pe linia de centură a municipiului şi care trece prin fața „subansamblului Dacia”, peste râul Argeş către Mărăcineni. Considerăm că este una dintre „afacerile calde” pe care poliția investigații criminale Argeş şi Parchetele au obligația legală de a o cerceta. Noi deocamdată tragem un semnal urmând ca cei care au urechi să audă.

SĂ NU UITĂM „ELITA ŢĂRII... DE LA ŢARĂ“

Un bun prieten, mi-a adus o fotografie foarte importantă. Este vorba de o fotografie de grup, la „o şedință de lucru”, cu toți preşedinții cooperativelor de consum din cele 100 localități ale județului Argeş Această şedință de lucru, a avut loc în anul 1980, un an de referință al României, când, conducerea statului de atunci, la presiunea guvernelor occidentale, pe do parte, iar pe de altă parte la presiunea dictaturii sovietice la răsărit, România a fost obligată să îşi intensifice plata datoriilor către Occident, care se ridica la peste 20 mld. dolari. Dacă avem în vedere că dolarul, în schimburile dintre România şi occident era de 8 lei vechi pentru un dolar, putem spune că într-adevăr, conducerea de atunci a României „şi-a vândut pielea scump”, cu toate greutățile care timp de 10 ani până la 22 decembrie 1989, a trebuit să le suporte. Şi într-adevăr, la 22 decembrie, cu ceva timp înainte, conducerea statului român anunța plata tuturor datoriilor în valută, iar în seifurile Băncii Naționale, la 1 ianuarie 1990, existau aproape 2 mld. de dolari. La acest efort uriaş de suferință pentru poporul român, a contribuit şi Cooperația de consum cu ramura sa „Achiziția şi producția de mărfuri”. Unitățile cooperației de consum din toate satele, ca o formă a unei proprietăți mixte, au colectat la schimb cantități uriaşe de produse agricole şi animale care erau deosebit de apreciate în țările importatoare, datorită faptului că ele erau ecologice. În fruntea cooperației județene, s-a aflat aproape 20 de ani, un bărbat puținel la statură iar poza ne arată că în România, cetățenii nu erau nişte sărăntoci, ci erau oameni bine pregătiți intelectual şi profesional, care puteau face față cu orice mare intelectual din unele țări occidentale. O parte dinter aceşti „veterani ai cooperației”, după aproape 40 de ani, o bună parte din ei mai trăiesc, făcându-şi datoria şi acum în pragul celei de-a doua tinerețe. Este greu să fie nominalizați ca nume, dar nu putem trece cu vederea locul desfăşurării acestei şedințe de lucru care s-a desfăşurat în „Casa de cultură a comunei Domneşti”.

ISTORICUL VIRGILIU OGHINĂ, ÎN CARTEA „DE LA PREISTORIE, ISTORIE, MITOLOGIE ŞI REALITATE“

Cartea de faţă, „De la Preistorie la Istorie. Mitologie şi Realitate”, nu este un tratat de istorie sau o istorie a religiei, ci o lucrare de exegeză, deci cu caracter de cercetare ştiinţifică, constituind în ultimă analiză un eseu de interpretare socială a fenomenului şi a problematicii umane în evoluţia lor pe teritoriul României şi în Europa. Autorul, ing. Virgiliu Oghină, aduce în discuţie ştiri (mărturisiri) vechi nefolosite, sau mai puţin utilizate de specialişti, şi ajunge la concluzii noi, ce uneori surprind prin noutatea şi aspectul lor veridic şi verosimil. încheierile la care a ajuns, în urma deliberărilor şi analizelor efectuate pe marginea acelor izvoare, sunt înlănţuite de o logică strânsă, ele conving, şi de aceea par mai apropiate de veridicitate faţă de opiniile emise până acum de diverşi învăţaţi, fără însă a fi eliminate toate controversele. Autorul îşi începe studiul cu verificarea cunoştinţelor lui Pitagora (sec. VI î.e.n.) expuse de Edouard Schure, biograful mai multor învăţaţi ai antichităţii, în cartea sa „Les Grands Inities” (Paris, 1911), care, după opinia domniei sale, reprezintă o sinteză a ştiinţei antice despre revoluţiile globului pământesc şi despre evoluţia vieţii umane pe Pământ.

....

Despre noi, dacii, în viziunea inginerului Virgil Oghină

Motto: „Numai cunoaşterea întregului duce la descoperirea adevărului”. (Platon)

În anul 1928, tînărul inginer Virgil Oghina, pasionat la cei 27 de ani ai săi de studiul istoriei străvechi a poporului român, s-a întâlnit cu Emil de Morton, profesor de geografie şi etnografie la Sorbona care în rezumat i-a zis: Nu pot înţelege la români, mania lor de a se lauda ca urmaşi ai coloniştilor români, ştiind foarte bine că în Dacia nu au venit români şi nici măcar italici, ci legiuni de mercenari recrutaţi din provinciile estice ale imperiului;chiar şi administraţia introdusă de cuceritori avea aceeaşi obârşie. Priviţi chipul morţilor, al ţăranilor, din regiunea Haţegului şi Făgăraşului, la maramureşeni şi bucovineni şi veţi cunoaşte figurile dacilor sculptaţi pe Columna de la Roma. Voi, românii sunteţi daci, pe aceştia ar trebui românii să-i cunoască mai bine şi să se laude cu ei, pentru că acest popor a avut o cultură spirituală şi morală înaltă. ”Întrebarea care şi-a pus-o atunci Oghină”: „Care este adevărul şi cine are dreptate, geograful francez sau istoricii români care mai susţin şi astăzi romanizarea poporului dac?” Din fericire, a venit timpul şi putem să tranşăm cu argumente peritente obirşia noastră multimilenara, permanenţa existenţei perenităţii şi continuităţi locuirii spaţiului carpato dunărean de către daco-romani (urmaşi ai carpato-atlanţilor), înăuntrul şi în afara Cetăţii Carpaţilor Tetraedrul Sacru Montan, leagăn al culturii şi civilizaţiei europene antice, principala matcă a popoarelor existente în Europa, nordul Africii şi jumătatea sudică a Asiei.

Cine este ing. Virgiliu Oghină?

S-a născut la 6 aprilie 1901, în comuna Scoposeni, judeţul Fălciu. In 1925, obţine diploma de inginer în industrie şi metalurgie. în 1927, este numit Inginer Şef la Uzinele Metalurgo-Chimice ale Statului din Zlatna. In 1939 este numit directorul Uzinelor de Fier din Hunedoara, când s-a construit prima oţelărie şi primul laminor din România. în 1940, este numit şi Consilier Tehnic al Societăţii Minaur. în 1947, a condus minele din Friza de Jos. în 1948, este numit Director Tehnic în Centrala Aurului din Bucureşti si în continuare lucrează în Ministerul Chimiei. între 1961 şi 1963 a fost deţinut politic. După această perioadă se pensionează şi se dedică studiului istoriei străvechi a poporului român.

ALEXANDRU RĂZVAN OGHINĂ

SĂ NE REFACEM CURAJUL DE-A APĂRA LIMBA ROMÂNĂ ŞI ISTORIA NEAMULUI ROMÂNESC

A reduce orele de limba română şi istorie în şcoli, pe arealul învăţământului românesc, din varii motive înseamnă, dragi români, un atentat inadmisibil la propria biografie a poporului român! Dacă limba părinţilor tăi, dacă istoria zbuciumată a naţiei tale nu le stăpâneşti, spre a le transmite din tată în fiu, din Doină în Dor, din vise în speranţă atunci îţi semnezi singur, încet, încet, dar sigur propria dispariţie din cultură şi civilizaţie! Atunci, ce preamărim, ce lăsăm generaţiilor viitoare ca sentimentul cel mai curat? Moştenirea altora? Limba altor popoare, tradiţiile şi obiceiurile acestora, dreptul la supravieţuire? Cei care încă neîndreptăţesc propria noastră naştere, vrând s-o pună la index, s-o îmbrace în altfel de tricolor, prin reducerea acestor ore esenţiale, primordiale de limba română şi de istorie, trebuie luaţi de guler şi aruncaţi la groapa destrămării! Cum să batjocorim un popor, tăindu-i, sufocându-i de pe băncile şcolii rădăcinile? În aceste rădăcini s-a plămădit însăşi istoria poporului român, jertfă cu jertfă, bucurie cu bucurie, din cântec de leagăn în cântec de leagăn până astăzi, şi aşa va rămâne mereu pentru că ea, această ISTORIE - este sentimentul cel mai curat al statorniciei şi continuităţii noastre pe pământul umanităţii. Nu cumva această aberantă cerere, propunere face parte dintr-o bătălie mai amplă pentru a jigni, a pregăti, a accentua dispariţia propriului tău popor? Ce dramă trăim! - Popor român, hai „la lupta cea mare”, a libertăţii prin adevăr! Trebuie să ne apărăm singuri din naştere în naştere, precum dintr-o Rugăciune în alta prin „Tatăl nostru”. Să nu uităm nicicând, că strâns legată de limba română, de istoria noastră, ca într-o albie de cunoaştere, de dezvoltare şi promovare, a fost şi rămâne şi limba latină - Scoaterea ei din manuale, de la unele clase are efecte adânci în limpezirea unor aspecte ale graiului românesc, în interdependenţa acestor limbi de-a lungul vremii. Să avem grijă să apărăm marile valori ale umanităţii, din care fac parte limba română, latină etc. Aşadar, români, vegheaţi! La coş cu experienţe degradabile ale unităţii limbii şi istoriei, la coş cu cei ce seamănă întuneric în sfintele veşminte ale sufletului românesc! Aceste cuvinte nu fac parte dintr-un simplu protest, ele sunt chiar ploile calde ale inimii, ce amplifică pe crengi frumuseţea fructelor romanităţii, pentru culegătorii ei veşnici: românii!

Să avem grijă de aceste seminţe mirabile, de aceste fructe, printre care limba română şi istoria, părtii ale latinităţii, ale culturii şi civilizaţiei umane. A elimina aceste rădăcini înseamnă a trimite ţara din degradare-n degradare! Inadmisibil de acceptat!

Vă îndeamnă să luaţi atitudine împotriva nemernicilor, ale trădătorilor şi vânzătorilor de ţară şi Prof. Ioan MĂRGINEAN, Ec. Ioan STRĂJAN

PRELUARE DIN REVISTA „DACOROMANIA”, NR. 78

TIROIDA SAU PE ÎNŢELESUL TUTUROR "GUŞA" ŞI CUM PUTEM PREVENI ACEASTĂ BOALĂ

Obişnuim să-i punem în cârcă o mulţime de rele: dacă ne îngrăşăm, pe ea dăm vina, când suntem din cale afară de nervoase, tot glanda tiroida e trasă la răspundere. Cât de îndreptăţite sunt totuşi aceste plângeri medicale depuse pe numele hormonilor tiroidieni? Află despre tulburările micii glande care afectează milioane de persoane în intreaga lume, în special femei. Introducerea iodării unversale a sării a dus la corectarea deficitului de iod, dar populaţia care a fost expusă în copilărie şi tinereţe carenţei de iod prezintă în continuare un risc mai mare de apariţie a guşii.

Cauze

Nivelul prea scăzut de iod din dietă este cea mai frecventă cauză care determină apariţia guşei tiroidiane, dar această afecţiune poate fi determinată şi de boli autoimune, tulburări tiroidiene, medicamente sau poate fi vorba de moştenirea genetică.

• Moştenire genetică: guşa tioridiană poate fi transmisă de la părinţi la copii prin intermediul genelor.

• Medicamente: printre medicamentele care cauzează apariţia acestei afecţiuni se numără cele utilizate pentru tratarea bolilor psihice.

• Sarcina.

• Fumatul.

Cu ce ne hrănim pentru a evita aceasta afecţiune?

Dacă nu ai o problemă cu tiroida probabil nu te gândeşti prea mult la această glandă care are rolul de a stimula metabolismul şi temperatura corpului. Dar afecţiunile tiroidei sunt destul de des întâlnite – unii experţi cred că 30% din femei s-ar putea confrunta cu probleme ale glandei tiroide la un anumit punct în viaţă.Atunci când organismul se confruntă cu o boală autoimună, producţia de hormoni este inhibată. Şi stilul de viaţă (în special stresul sau o dietă nesănătoasă) pot declanşa afecţiuni ale tiroidei. Hipertiroidismul (tiroida este foarte activă şi produce hormon tiroidian în exces) poate cauza inima să bată mai tare, pierderi bruşte de greutate şi chiar anxietate.Hipotiroidismul (glanda tiroidă nu produce suficienţi hormoni tiroidieni) poate duce la creştere în greutate, pierderea părului sau oboseală, puteţi prezenta letargie, funcţii fizice şi mintale încetinite, depresie, scăderea ritmului inimii, intoleranţă la frig, constipaţie şi înţepături sau amorţeală a mâinilor. Dacă bănuieşti că ai o probleme cu tiroida consultă un medic pentru a primi îngrijirile medicale corespunzătoare. Dar, pe lângă tratamentul medical există câteva mici schimbări ale stilului de viaţă care pot să te ajute să previi bolile tiroidiene.

Urmează o dietă tradiţional românească

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le poţi face pentru a menţine tiroida sănătoasă este să urmezi o dietă echilibrată. 70% din sistemul nostrul autoimun se află în intestine, sau mai exact în sistemul imunitar mucos, cunoscut sub numele de GALT. În momentul în care apar inflamaţii ale mucoasei intestinale se declanşează un răspuns autoimun. Studiile arată că acestea sunt una dintre cauzele declanşării afecţiunilor tiroidei. Pentru a menţine sub control inflamaţiile, experţii recomandă urmarea dietei românească bazată pe legume, peşte şi fructe. Este important să consumaţi 4-5 porţii de legume şi 3-4 porţii de fructe zilnic, alături de proteine slabe şi peşte gras (crap de Dunăre, şalău, ştiucă, somn). Alte surse de grăsimi sănătoase sunt uleiul de măsline, uleiul de rapiţă presat la rece, uleiul de floarea soarelui, uleiul de şofrănel, uleiul de nuci.

Fii precaut în privinţa anumitor alimente

Nu este o surpriză că alimentele procesate, bogate în zaharuri, conservanţi şi grăsimi se află pe lista celor interzise. Alimentele procesate precum grăsimile trans, siropul de porumb bogat în fructoză şi zaharurile rafinate duc la inflamaţii ale mucoasei intestinale. Acestea nu au efect doar asupra tiroidei, sistemul autoimun poate afecta diferite părţi ale corpului. Alte alimente de evitat la care poate nu vă gândeaţi? Legumele crucifere precum conopida, varza, gulia, varza creaţă (kale), năsturelul, varza Bok choy sau cea de Bruxelles, , broccoli, napii, soia, algele marine, lipsa de fier, lipsa de seleniu, malnutritia protein-calorica. Deşi conţin nutrienţi benefici precum vitamina C, acid folic, potasiu şi fibre, dacă le consumaţi crude în cantităţi mari ar putea crea probleme cu tiroida. Legumele crucifere crude conţin gointrogeni - anti-nutrienţi ce apar natural în anumite alimente şi care interferează cu producerea de hormoni tiroidieni. Aceştia devin inactivi dacă legumele sunt fermentate sau gătite la aburi. Aşa că puteţi consuma crucifere şi beneficia de propietăţile lor antioxidante atât timp cât nu le consumaţi crude. Atunci cand pacientul manifestă simptome clinice de hipo sau hipertiroidie, trebuie sa meargă la medicul endocrinolog.

BUNELE MANIERE

A vorbi, a discuta, a conversa...

Există subiecte delicate. Trebuie să ştim să apreciem şi să distingem momentele oportune pentru a le aborda de momentele în care este mai bine să ne abţinem. Politica, de pildă, este o sursă de mari conflicte în familie, mai ales în anumite perioade „fierbinţi". Dacă ştiţi foarte clar că socrul dumneavoastră se urcă pe pereţi de fiecare dată când aude de opoziţie, de exemplu, încercaţi să fiţi mai reţinut în opinii sau evitaţi să discutaţi cu el acest subiect. Trebuie să ne alegem cuvintele cu atenţie, ca să nu se simtă nimeni jignit. Astfel, o persoană cu handicap nu este neapărat impotentă, iar unui bărbat de culoare, cu siguranţă, nu-i va face plăcere să fie tratat drept „negru". Nu sunt decât două exemple din sutele de mii care s-ar putea da la acest capitol. Amintindu-ne de regula de bază a respectului faţă de celălalt, putem să evităm multe situaţii neplăcute.

REŢETA PENTRU „FLORII"

CIORBĂ DE PEŞTE PROASPĂT

Peşte proaspăt 1,500 kg; morcovi 150 g; albitură 150 g; ceapă 250 g; ulei 50 ml; bulion 50 g; roşii 1 kg; borş 1l; leuştean 2 legături; sare după gust.

Se curăţă legumele, se spală, se taie în bucăţi subţiri şi se fierb împreună cu ceapa tocată mărunt. Se încălzeşte uleiul care se pune bulionul. Se lasă puţin pe foc, după care se toarnă în ciorbă. Cînd legumele sunt fierte, se adaugă şi borşul fiert separat. Se poate acri şi cu zeamă de varză. Peştele se curăţă, se taie în porţii, se pune în ciorbă şi se lasă să fiarbă 15 minute. Cînd ciorba este aproape fiartă, se adaugă roşiile tăiate felii şi se potriveşte gustul cu sare. Leuşteanul şi pătrunjelul verde se spală, se toacă şi se presară pe deasupra.

ALO! DNA! Unde eşti?

FOSTUL ŞI ACTUALUL PRIMAR AL COMUNEI MERIŞANI ÎMPREUNĂ CU SEMNATARII TRANZACŢIILOR DIN CURSUL ANILOR 2008-2016, TREBUIE SĂ RĂSPUNDĂ PENAL

Ziarul „Atitudine” din 29 Februarie – 6 Martie 2016 prezenta opiniei publice, un fapt incredibil privind modul în care Primăria Merişani şi Consiliul Local rezultat din alegerile din 2004-2008, 2008-2012 şi chiar 2012-2016 pot fi acuzaţi în opinia ziarului „Atitudine” de un fapt incredibil. Este vorba despre o înţelegere frauduloasă făcută de fostul primar în perioada 2004-2012, dl. actual candidat la primărie Mihail Dumitrescu, la care a participat şi actualul primar al comunei Merişani în calitatea sa de fost consilier local şi în două legislaturi ca viceprimar, în prezent şi el candidat PSD la alegerile din 2016. Ziarul „Atitudine”, prezenta cu dovezi pe aproape 2 pagini, marea infracţiune la care şi Uzina Dacia şi-a adus o contribuţie importantă. Este vorba despre o tranzacţie păguboasă pentru Com. Merişani prin care 80 ha.de la fosta pistă de încercare din satul Vâlcele au fost cadorisite Uzinei Dacia printr-o tranzacţie prin care Primăria Merişani primea în folosinţă gratuită a două automobile Dacia care şi în prezent se află în folosinţa primăriei, în mod ilegal şi fraudulos. Aceasta în condiţiile în care Primăria, prin serviciul de contabilitate, se angaja conform art.3 din contract la **„pct. C, să suporte toate cheltuielile ocazionate cu asigurarea RCA şi Casco, impozitele şi taxele legale în legătură cu proprietatea”.**

PÂRÂŢII ŞI RECLAMANŢII... AUTORII INFRACŢIUNII

Autorii posibilei infracţiuni sunt: fostul primar Mihail Dumitrescu care prin semnătura sa a consfiinţit în 17.10.2008, tranzacţia păguboasă pentru comunitatea satelor din Merişani.

Contabila Primăriei Merişani, doamna Manda Valeria care se află în funcţie şi în prezent, a tăinuit această înţelegere în calitatea sau de contabil şef al Primăriei. În această calitate, a înregistrat probabil aceste automobile şi pentru care a achitat din banii contribuabililor, taxele şi combustibilul cu care s-au plimbat unii angajaţi ai primăriei. În capul listei fără nicio discuţie, credem că trebuie să se afle consilierul juridic al Primăriei care „l-a consiliat pe primar la întocmirea actelor” care se pare că nu sunt chiar aşa de ortodoxe. Considerăm că vinovat se face şi actualul primar Ionescu Luigi care şi în calitatea de viceprimar şi consilier local a luat la cunoştiinţă de această tranzacţie care, deşi este consfiinţită printr-o înţelegere într-o hotărâre civilă, aceasta înseamnă că îi absolvă de răspundere pe împricinaţi. Mai mult decât atât, dna. contabil şef Manda s-a şi „ofuscat” atunci cînd a citit un material apărut într-o publicaţie care a prezentat integral atît numele domniei sale cît şi conţinutul încheierii din şedinţa Instanţei de Judecată din 29 Februarie 2008. Fără niciun dubiu, cel mai vinovat considerăm că este actualul consilier juridic dl. Şerban Gabriel care, fără nicio discuţie, a participat efectiv în instanţă la luarea acestei hotărâri păguboasă pentru locuitorii comunei Merişani. Sigur că o vină importantă o au şi membrii Consiliului Local din aceste legislaturi dacă, primarul şi secretarul împreună cu Consilierul Juridic care este şi secretar al Consiliului Local, au prezentat în şedinţa Coniliului Local această tranzacţie.

Abuzurile făcute de primari şi Comisia de Fond funciar al localităţii Merişani trebuie să stea în atenţia DNA

În perioada 2004 şi până în prezent, în localitate au fost puşe în posesie suprafeţe de teren fără ca unele persoane să fi avut vreun drept. Amintim în acest sens, parcela din centru comunei, vis a vis de fosta primărie, ân care s-a aflat „Livada de vişini”care au fost tăiaţi şi la care s-au autoîmproprietărit persoane apropiate primarului Dumitrescu şi ai unei părţi ai consilierilor locali şi ai Comisiei Locale de Fond Funciar. Aici au fost împroprietăriţi, printre alţii, fostul pădurar Şerban, fostul brigadier de la Ocolul Silvic Curtea de Argeş şi alţii pe care DNA trebuie să-i cheme „la vorbitor”. În aceste cazuri nu este vorba de „interceptări telefonice”, aici este vorba de fapte reale, iar circulaţia terenurilor se poate dovedi. Tot despre „împroprietăriri” ilegale se discută şi referitor la terenurile primite după anul 2000 de la fostul IAS Curtea de Argeş, la fosta livadă de meri din spatele Gării Merişani, unde livada a fost distrusă şi unii primind terenuri fără vreun drept.

FOSTUL IZLAZ DE LA BORLEŞTI, MOTIV DE CIUBUCĂRAIE DIN PARTEA CONDUCERII EXECUTIVE A PRIMĂRIEI DIN PERIOADA 2008 ŞI PÎNĂ ÎN PREZENT

Până acum câţiva ani, în satul Borleşti şi Dobrogostea erau aproape 100 de vaci care păşteau pe izlazul din Borleşti. În schimb, nu ştiu prin ce tranzacţii dubioase, din acest izlaz aproape au dispărut scriptic suprafeţe de teren importante. Aceasta în condiţiile în care în art. 40 din legea 18/1991 se precizează: „Terenurile provenite din fostele izlazuri comunale care sunt folosite ca păşuni şi fâneţe, vor fi trecute în proprietatea comunelor şi în administrarea primăriilor, pentru a fi folosite ca păşuni comunale”. În aceste condiţii, credem că este de datoria Parchetelor şi a organelor abilitate, să cerceteze modul în care s-a încălcat legea, pentru că se precizează că aceste terenuri „trec în proprietatea comunelor” şi în administrarea primăriilor. Reţineţi! În administrarea Primăriei Merişani şi nu în proprietatea Primăriei pentru ca aceasta să le vândă sau să le înstrăineze sub orice formă. Nici cei care au avut terenuri în aceste izlazuri, conform acestui articol, nu aveau dreptul să-şi revendice vreun drept de proprietate. Mai mult decât atât, procurorii şi organele de cercetare au obligaţia să facă de îndată lumină cu privire şi la acest important aspect al unei fraude cu terenuri care se poate ridica la foarte multe milioane de euro.

Utilajele primarului Luigi Ionescu şi conflictul de interese

Cetăţenii din Com. Merişani discută pe la colţuri asupra faptului că fostul viceprimar şi actualul primar dl. Luigi Ionescu s-ar afla în conflict de interese prin faptul că timp de câţiva ani se află pela Primărie doar întâmplător. Domnia sa îşi coordonează utilajele de care dispune şi care sunt puse la dispoziţia unor instituţii din care dl. primar viceprimar încasează „sume frumuşele”. Mai mult decît atît, în legislatura 2008-2012, domnia sa nu a prestat serviciu la Primărie decât dimineaţa vreo oră două sau ceva aproximativ.Aceasta pentru că la primării, datorită legii, primarul, ca autoritate şi ordinator de credit, nu semnează vreun document de prezenţă. Este posibil ca la Merişani angajaţii să nu prea semneze condica diminieaţa la intrare, care ar trebui să fie la intrarea şi la ieşirea angajaţilor, conform legii. Dar considerăm ca o sesizare către ANI pentru ca dl. primar Luigi să fie cercetat şi pentru această infracţiune de conflict de interese. În rest, să auzim numaid ebine, urându-ne cetăţenilor satelor Com. Merişani să deschidă ochii acum după măcar 25 de ani, cui va da votul şi cine îi va reprezenta în următorii 4 ani. Altfel această comună istorică în peisajul României, va trăi în anonimat în condiţiile în care membrii conducerii executive a primăriei şi consilierii locali, în dispreţ faţă de lege, nu vor face altceva decât să-şi facă interesele personale.

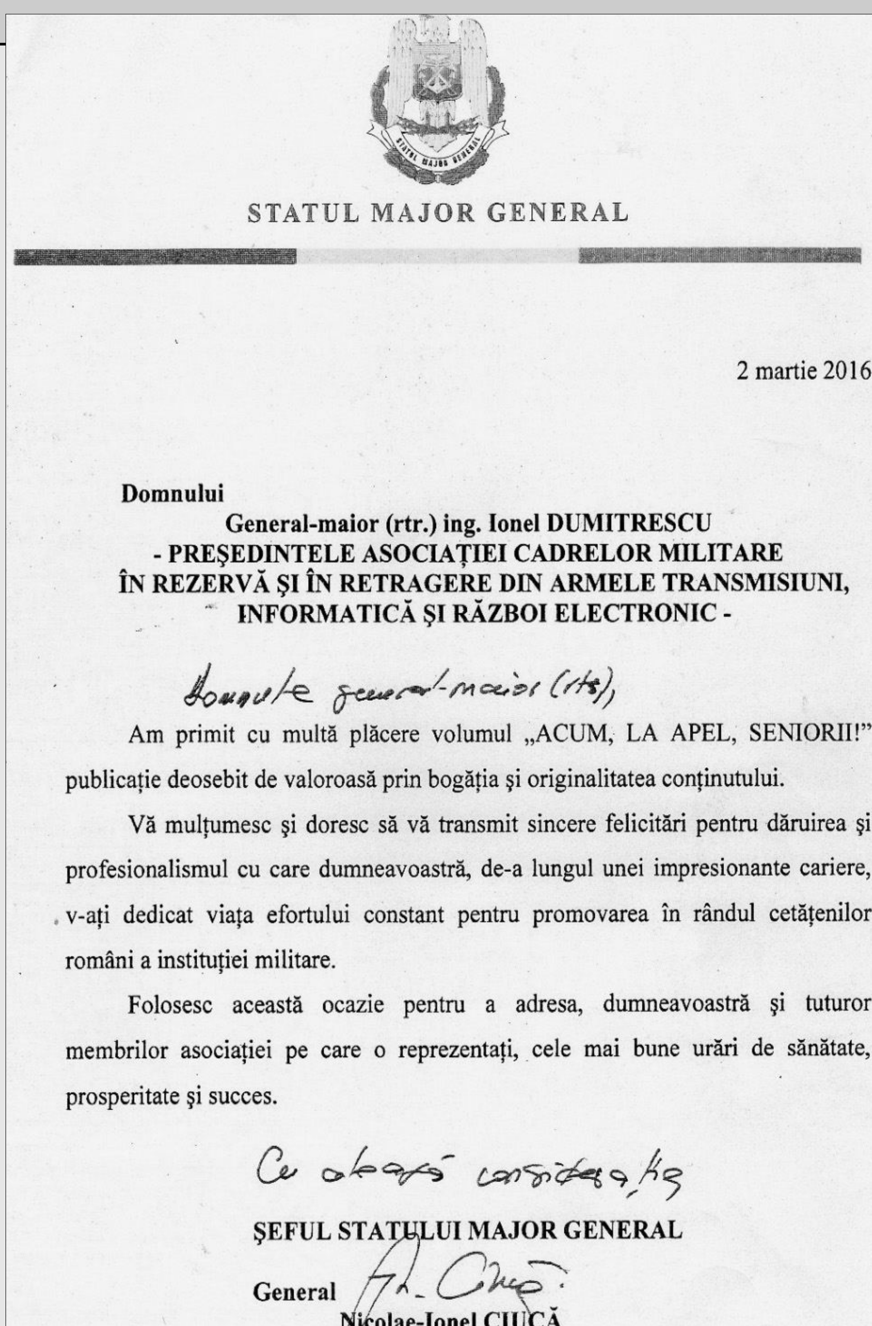
DUMITRU CÂRCENI

Cartea Generalului Ionel Dumitrescu, „ACUM, LA APEL, SENIORII“! – reper de devotament faţă de România

Motto: „Ţara noastră aur poartă, Românii cerşesc în Occident din poartă-n poartă“

„Spuneţi generaţiilor viitoare, că noi am făcut suprema jertfă, pe câmpurile de bătălie, pentru întregirea neamului”

Peisajul cultural din armata română, îl reprezintă apariţia unei importante lucrări sub îngrijirea şi sprijinul „Asociaţiei Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Armele Transmisiuni, Informatică şi Război Electronic”, o carte ce reprezintă sacrificiul pe care unii ofiţeri din armata română l-au făcut pentru ca „Instituţia fundamentală a oricărui stat”, reprezentată de armată, să constituie un reper de devotament şi abnegaţie pentru orice cetăţean născut şi crescut pe teritoriul României. Frumos îngrijită, având peste 800 de pagini, cartonată pentru a rămâne în eternitatea naţiunii române, cartea se încheiei cu mesajul poetului Mihai Eminescu în poezia „Rugăciune” şi un vers din poezia „Rugăciune” a neuitatului „Subl. Senator Corneliu Vadim Tudor”.

STATUL MAJOR GENERAL

2 martie 2016

Domnului
General-maior (rtr.) ing. Ionel DUMITRESCU
- PREŞEDINTELE ASOCIAŢIEI CADRELOR MILITARE
ÎN REZERVĂ ŞI ÎN RETRAGERE DIN ARMELE TRANSMISIUNI,
INFORMATICĂ ŞI RĂZBOI ELECTRONIC -

Domnule general-maior (rtr),

Am primit cu multă plăcere volumul „ACUM, LA APEL, SENIORII!” publicaţie deosebit de valoroasă prin bogăţia şi originalitatea conţinutului.

Vă mulţumesc şi doresc să vă transmit sincere felicitări pentru dăruirea şi profesionalismul cu care dumneavoastră, de-a lungul unei impresionante cariere, v-aţi dedicat viaţa efortului constant pentru promovarea în rândul cetăţenilor români a instituţiei militare.

Folosesc această ocazie pentru a adresa, dumneavoastră şi tuturor membrilor asociaţiei pe care o reprezentaţi, cele mai bune urări de sănătate, prosperitate şi succes.

Cu aleasă consideraţie,

ŞEFUL STATULUI MAJOR GENERAL

General
Nicolae-Ionel CIUCĂ

Cuvântul Generalului Dumitrescu... la început de drum

Noi, majoritatea (care am îndrăznit să participăm la această lucrare) nu am scris nici mult, nici de toate şi nici memorii, măcar, nu am scris... Excepţiile pe care *Măria Sa, Cititorul,* le va descoperi citind lucrarea, confirmă sau vor confirma, *regula ...*Poate că, *participanţi* şi *martori,* în armele TRANSMISIUNII, INFORMATICĂ şi RĂZBOI ELECTRONIC, în alte domenii MILITARE, dar şi CIVILE, nu am scris chiar orice, ca să nu dăm posibilitatea cititorului să ne „încadreze” la categoria *„mintea copiilor”* Am scris, sperând că prin aceasta putem aduce o contribuţie, oricât de mică, la completarea *memoriei istorice* a armelor, domeniilor militare, dar şi civile la care înscrisurile participanţilor fac referire... „Graţie ei (memoriei), nu suntem o turmă de clone, ci un ocean de identităţi care se reclamă şi cer a fi recunoscute în unicitatea lor, în pofida tuturor intereselor şi presiunilor globalizării...” Cartea mi-a fost dăruită de autor la 19.01.2011 cu următoarea dedicaţie: *„D-lui general Ionel Dumitrescu, admiraţia şi afecţiunea soldatului argeşan”. Gh. Păun. Horia Bădescu,* articolul *„Cei trei sute”,* revista *„Curtea de la Argeş”,* nr. 11(48), noiembrie 2014. Îndrăznesc să afirm că cele scrise de participanţi sunt întâmplări adevărate, fapte reale, poate uşor romanţate şi uneori atenuate de trecerea implacabilă a timpului... TIMPUL, în lumea noastră, cu cele trei dimensiuni spaţiale: lungime, lăţime şi grosime, este o a patra dimensiune, de o altă natură ... UNIVERSUL, după o viziune acceptată astăzi, s-a născut cu 13,8 miliarde de ani în urmă, printr-o super-explozie numită „BIG BANG”; SPAŢIUL şi TIMPUL s-au născut şi ele odată cu marea explozie... Potrivit matematicianului *DAN D. FARCAŞ,* universul nostru ar face parte dintr-un *„Super univers” cu toate cele 10-11 dimensiuni funcţionale.*

TIMPUL

A venit timpul ca *Asociaţia Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Armele Transmisiuni, Informatică şi Război Electronic* (A.C.M.R.R.A.T.I.R.E.) să fie constituită; acest fapt s-a petrecut la data de 21 octombrie 2003, în cazarma fostului *Regiment 48 Transmisiuni de la Otopeni.* ACTUL CONSTITUTIV şi STATUTUL ASOCIAŢIEI au fost aprobate în UNANIMITATE, în ADUNAREA GENERALĂ’ de CONSTITUIRE, prezidată de generalul Leandru Panait, în prezenţa celor 21 de membri fondatori şi a celor 86 de membri asociaţi.

A fost şi meritul fraţilor noştri genişti, respectiv al *Asociaţiei Ofiţerilor de geniu, construcţii şi căi ferate în rezervă şi în retragere „General C.N. Hârjeu“* (din care generalul Leandru Panait făcea parte), care, sub semnătura preşedintelui asociaţiei, col(rz) Nicolae Vesa, au fost de acord să ne desfăşurăm activitatea în sediul lor; fără acest acord asociaţia noastră nu putea obţine personalitate juridică... Tot la această adunare generală au fost alese organele de conducere, structurile administrative şi de control ale asociaţiei. În *anexa 1* sunt nominalizaţi membrii fondatori, iar în *anexa 2* sunt nominalizaţi membrii consiliului (comitetului) de iniţiativă pentru înfiinţarea asociaţiei. Dintre membrii fondatori, membrii comitetului de iniţiativă, membrii primei structuri de conducere a asociaţiei au primit ordine de mutare (ultima) în garnizoana din CER, următorii:

Generalii: Leandru Panait, Gheorghe Georgescu, Florea Pană ...

Coloneii: Marin Bunea, Constantin Oscar, Iosif Lenghel, Constantin Monac, Valentin Andronescu...

Dumnezeu să le ierte păcatele (de care, potrivit *Scripturii,* niciun om nu este scutit) şi să-i odihnească la loc cu verdeaţă! Naşterea asociaţiei, grea, ca orice naştere; a durat peste un an obţinerea actelor legale! Acordarea personalităţii juridice a fost contestată de *Parchetul de pe lângă judecătoria sectorului 1;* între cele două motive ale contestării unul era legat de Comisia de Cenzori; să fi avut procurorii „oarece” premoniţii?!? A fost meritul structurii de conducere, avându-l ca preşedinte al *Consiliului Director* pe col.(rz) Nicolae Gropan, perseverenţa cu care a acţionat pentru finalizarea actelor necesare funcţionării legale a asociaţiei.

PROF. COL. (R) D. BOŢILĂ